

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 11 Ἰουλίου 1858.

Ἀριθ. 13

Η ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΤΡΑΓΙΚΗ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΡΑΧΗΑ.

Πρὸ τριάκοντα ἑπτὰ ἐτῶν ὁ δήμαρχος τῆς Ἑλβε-
τικῆς πόλεως Ἑβρώης, ἐν τῇ ἐπορχίᾳ Ἀσργῶν, ἐπέ-
γραψε μετ' ἀδιαφορίας εἰς τὰ ληξαργεῖα του ὅτι
γυνὴ τις μετεπράτρια (une femme qui Colportait)
εἶχε γενήσει εἰς τὴν πλησίον κώμην τῆς Μιούμφης
(Munf). Ἐπὶ τὸ ὄνομα τῶν γονέων ἐθεωρήθη τοσοῦτον
ἀσήμαντον, ὥστε δὲν ἐσημειώθη τότε· καὶ ὁ μὲν πατὴρ
ἦτο πτωχὸς τις μετοπράτης, ὀνόματι Φήλιξ, ἡ δὲ
μήτηρ ὀνομάζετο Ἑσθήρ Λία, σύζυγος αὐτοῦ· τὸ δὲ
βρέφος τὸ ὁποῖον πρώτην φοράν εἶδε τὸ φῶς ἐν τῷ
ταπεινῷ ξενοδοχείῳ τῆς πενιχρᾶς ταύτης κώμης
τῆς Ἑλβετίας, ἦτο ἡ Ἐλισάβετ 'Ραχὴλ Φήλικος,
ἢν πάντες γινώσκουσιν ὑπὸ τὸ ὄνομα «'Ραχὴλ».

Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς περι-
επλανῶντο ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, μετερχόμενοι
τὸ εὐτελὲς ἐμπόριον τοῦ μεταπράττου· ἀνέσχοι καὶ
ἄνευ ἰδίᾳς κατεκίχης, περιέφερον μεθ' ἑαυτῶν τὰ βρα-
κένδυτα καὶ πειναλέα τέκνα τῶν λέγομεν δὲ τὰ
τέκνα τῶν, διότι ἡ 'Ραχὴλ δὲν ἦτο ἡ πρωτότοκος
αὐτῶν.

Χρόνον δὲ προϊόντως ἡ αἰκογένεια τοῦ Φήλικος
ἀφίκετο εἰς Λουγδουνον (Lyon). Ἡ ταλαίπωρος Ἑσθήρ
Λία ἦτο γενναϊοκαρδὸς, καὶ ἐπάλοιεν ἀνδρείως κατὰ
τῆς δυσμενοῦς τύχης· ἐν Λουγδούνῳ κατόρθωσε νὰ
συστήσῃ μικρὴν ἐργαστήριον ἱματισμοῦ· ἐπέλοι δὲ
ἡ ἀντίλασσε τὰ πενιχρὰ ἐμπορεύματά της, ἐν ᾧ
ὁ σύζυγός της εἶδιδε κατὰ καιροῦς μαθήματα τῆς
Γερμανικῆς, ὅπταν εὗρισκε μαθητὰς· ἡ δὲ Σάρα, ἡ
πρωτότοκος αὐτῶν περιήρχετο τὰ καφενεῖα ἄδουσα,

καὶ συνωδεύετο ὑπὸ τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς τῆς 'Ραχὴλ,
ἣτις περιέφερε τὸν δίσκον της διὰ νὰ συνάξῃ τὰ ὀλί-
γα σολδία, ἅτινα οἱ σὺνέποται καὶ δομινοπαίικται
κυδᾶσκον νὰ δώσωσιν αὐτοῖς, μᾶλλον ὡς ἐλεημοσύ-
νην ἢ ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς τέρψεως ἣν παρεῖχεν αὐ-
τοῖς τὸ ἔσμα τοῦ κορασίου.

Τὸ 1830 ἡ αἰκογένεια μετέβη ἐκ Λουγδουνοῦ εἰς
Παρισίους, οὐδολως φανταζομένη τὴν λαμπρὰν τύχην
ἣτις περιέμενεν οὐτήν· ἐπὶ τινὰ δὲ χρόνον εἶχεν ἐν
Παρισίους ὅπως ἐξῶν ἐν Λουγδούνῳ· ἀλλ' ἤδη ἡ 'Ρα-
χὴλ ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη ὥστε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς
τὴν οἴκῳ, ἀντὶ τοῦ περιφέρειν ἀπλῶς τὸν δίσκον.

Πρὸς τιμὴν τῆς 'Ραχὴλ ἄς εἴπωμεν ὅτι οὐδέποτε
εἰζήτησε νὰ καλύψῃ τὴν ταπεινὴν καταγωγὴν της,
καὶ τὴν ταλαιπωρίαν τῆς νικιακῆς τῆς ἡλικίας.

Ὁ Κύριος Εὐγένιος Μιρεκούρτης, ὁ γράψας ὅπω-
σοῦν κακόβουλον βιογραφίαν περὶ τῆς μεγάλης τρα-
γικῆς ὑποκριτῆς, ἀναφέρει ἀνέκδοτόν τι τὸ ὁποῖον
μαρτυρεῖ τὴν ἀπλήστον φιλοχρηματίαν τῆς 'Ραχὴλ.

Ἡ 'Ραχὴλ, λέγει ὁ Κύριος Μιρεκούρτης, ἐπισκεπ-
τιμένη ἐσπέραν τινὰ τὴν φίλην τῆς Σ, πορπητήρησε
σαθρὰν καὶ κατακαπνισμένην τινὰ κιθάραν κειμένην
ἐν γωνίᾳ.

« Βέβαια δὲν σὰς πολυχρηματίζεται αὐτὴ ἡ παλαιο-
κιθάρα, φίλη μου, » εἶπεν ἡ 'Ραχὴλ, μετ' ὅσιν ἀκτι-
νοβολούσαν ὑπὸ αἰφνιδίου τινὸς στοχασμοῦ. « Μοῦ
τὴν χαρίζετε ;

« Βεβαιότατα ! Μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως·
καὶ θὰ με ὑποχρεώσητε πολὺ, ἐὰν με βοηθήσητε εἰς
τὸ ν' ἀπαλλαγθῶ τοιοῦτου δυσειδοῦς ἐπιπλοῦ. »

Οὕτω λοιπὸν ἡ σεσαθρωμένη κιθάρα, ἣτις ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἰδεῖ καὶ αὐτὴ τὰς λαμπρὰς ἡμέρας τῆς νεότητός της, ἐξάλη εἰς τὴν κατοικίαν τῆς Ῥαχὴλ ἐν ὁδῷ Ἰουβέρδου, ὅπου ἐνετύθη μεταξωτὸν φόρεμα, καὶ ἐνεθρονίσθη ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου θρανίου τῆς ἐξίας, ἐν τῷ ἰδικιτέρῳ δωματίῳ τῆς νέας δεσποίνης της.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας (διότι ὁ Μιρεκούρτης εἶναι πολὺ ἀκριβῆς εἰς τὴν χρονολογίαν του) ἡ Ῥαχὴλ ἐπεδέχθη ἐν τῷ ἰδικιτέρῳ θαλάμῳ τὸν κόμητα Βελεύσκην, τὸν γνωστὸν τοῖς πᾶσιν ὡς υἱὸν τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος, καὶ τῶν νῦν προθυπουργῶν τῆς Γαλλίας.

« Παναγία μου σώσαι! τί βλέπω ἐδῶ; » ἤρωτησεν ὁ κόμης ἐξετάζων διὰ τοῦ διόπτρου του τὴν παλαιοκιθάραν ἣτις ἐφαίνετο ὅλως ἐκτετοπισμένη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς κλυτοτέχνου.

« Τοῦτο, εἶπεν ἡ Ῥαχὴλ μὲ ἐκφρασίαν βιβιωτά-

σημεωτέον ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Συλλῶκ (1) τῆς φυλῆς της δὲν εἶναι πλέον φιλοχρήματος τῆς Ῥαχὴλ· οἱ Παρίσιοι γέμουσιν ἀνεκδότων περὶ τούτου. « Δὲν εἶναι Ἰουδαῖς, ἀλλ' αὐτόχρημα Ἑβραῖος » εἶπέ τις, θέλων νὰ δώσῃ ἐπιγραμματικὴν σφαιρόσημα εἰς τὴν ἐκφρασίαν τοῦ γενικοῦ αἰσθήματος· διὰ τοῦτο ὅτε ἡ Ῥαχὴλ ἐκήρυξεν ὅτι πενήτην χιλιάδας φράγκων δὲν ἤθελον διυλῆθ' ἢ ἀγοράσῃ τὴν πιλαϊαν κιθάραν· ὁ θαυμαστῆς αὐτῆς εὐλόγως ἠδύνατο νὰ υποθέσῃ ὅτι εἶχεν αἰτίαν νὰ ἀγαπᾷ τοσοῦτον τὴν κιθάραν της, ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ τοῦ ν' ἀποκτήσῃ τὸ πολὺ τιμὸν τοῦτο κειμήλιον ἠῤῥακεν ἔτι μᾶλλον. « Ἄς τ' ἀποκτήσω εἶπεν καὶ ἡ κοστίασθ' ὅ, τι θέλει. »

— « Καλὲ ἔτρελλάθηκες; »

— Στάσου Ῥαχὴλ θὰ σοὶ δώσω εἰς ἀνταλ-

του αἰσθήματος, τοῦτο εἶναι ἡ κιθάρα μὲ τὴν ὁποίαν ἐγὼ, ὅτε ἤμην τριτάτων κοράσιον ἐτυνεύθισα νὰ περιφέρωμι εἰς τὰς ὁδοὺς, ζητοῦσα ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν διαβαιόντων. »

« Εἶναι δυνατόν! Σὰς παρακαλῶ νὰ μοι δώσητε τὸ πολυτίμητον τοῦτο κειμήλιον τῆς παιδικῆς σας ἡλικίας δι' ἐμὲ εἶναι θησαυρὸς καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν· καὶ ὡς τοιαύτην τὴν φυλάττω, καὶ δὲν ἤθελα ἀποχωρισθῆ ἀπ' αὐτῆς οὐδ' ἂν μ' ἐπλήρουντε πενήτην χιλιάδας φράγκων. »

λαγὴν δι' αὐτὸ τὸ ἀδαμάντιον βραχιόλιον, καὶ τὸ ἐξ ἀνθράκος περιδέραιον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐξήγησες προχθίς· στείλει εἰς τοῦ ἀδαμαντοπώλου νὰ τὰ πάρῃ τις τὴν στιγμὴν ταύτην· εἴθετα σύμφωνοι· . . ὁ πανούργος κόμης, εἶπερ καὶ ἄλλοις τις, ἐγνωρίζεν ὅτι ἡ Ῥαχὴλ ὑπερηγάπα τὰ πολυτίμητα κοσμήματα, καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι τὸ δέλεαρ ἦθελον εἶναι ἰσχυρό-

(1) Πρόσωπον τῆς κωμωδίας τοῦ Σακεσπέρου τῆς ἐπιγραφομένης ὡς ἔμπορος τῆς Βενετίας.

τερων καὶ τῆς ἀρσινόωσός της πρὸς τὸ κειμήλιον τῆς παιδικῆς της ἡλικίας. Εἶχε δίκαιον.

— Καλὰ λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ῥαχὴλ μὲ βαθύτατον στεναγμὸν, λάβετε τὴν κιθάραν.

Μεγάλη ἦτο ἡ χυχρὰ τοῦ κόμητος διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου κειμήλιου, τὸ ὁποῖον ὑπερηγάπα· ἐπέδεικνεν εἰς τοὺς φίλους του, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν διαρκεῖ τόσο μεγάλη εὐδαιμονία. Συνέβη ἡ κυρία Σ*** νὰ εὑρεθῆ μεταξύ ἐκείνων εἰς τοὺς ὁποίους ὁ κόμης ἐδείκνυε τὸν θησαυρὸν του, καὶ ἐδιηγεῖτο τὴν παθητικὴν ἱστορίαν του. Δύναται ἡ ἀνθρωπινὴ ἀρετὴ νὰ φυλάξῃ μυστικὴν τοσοῦτον ὠραῖον ἀνεκδότου; Ἡ καλοκῆχυθος κυρία ἐξέφρασε τὴν μεγάλην ἐκπληξίν της, καὶ ἀπεκαλύψε τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τῆς κιθάρας.

Ἐὰν τὸ διήγημα εἶναι ἀληθές, δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν τὸν Κύριον Μιρεκούρτον λέγοντα ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Ναπολέοντος ποτὲ δὲν ἐτυγχώρησεν ἐκυτὸν διὰ τὴν ἀπάτην του ταύτην· ὡς διπλωμάτην συνιστᾷ αὐτὸν πολὺ κακῶς εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ πανούργου ἐξαδέλφου τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος.

Ἦθέλομεν ὑπερβῆ τὰ στενά ὅρια τοῦ φυλλαδίου μας, ἐὰν ἐπεχειροῦμεν νὰ ἐκθέσωμεν λεπτομερῶς τὴν δραματικὴν πορείαν της· ἀρκεῖ μόνον νὰ εἴπωμεν, ὅτι τοιαύτην τραγικὴν ὑποκρίτριαν ἡ Γαλλία καὶ ἴσως ὁ κόσμος ὅλος δὲν εἶχεν ἰδεῖ πρὸ αὐτῆς. Πρὸ πάντων δὲ διεκρίνετο εἰς τὰς κλασικὰς τραγωδίαις τοῦ Κορνιλιού καὶ τοῦ Ῥακίνα· ἀπέβιασε δὲ ἐσχάτως ἀρήσασα περιουσίαν δύο ἑκατομμυρίων φράγκων.

ΟΙ ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ.

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

Γ.

(Συνέχεια).

Ἦτο δὲ, ὡς μοὶ τὴ εἶχεν εἶπει ὁ ὁδηγός μου, νέος ἀπὸ εἴκοσι ἕως εἴκοσι ἑνὸς ἔτους ἡλικίας, ἔχων τὴν κόμην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλανας, καὶ τὴν ὄψιν μελανθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἡλίου, μᾶλλον δὲ μικρὸς ἢ ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα ἀλλ' ἐξαισίου μορφῆς, σπεύδων δὲ νὰ μοὶ προσφέρῃ τὰς προσαγορεύσεις του, ἐπαρουσιάσθη ὅπως εὕρισκετο ἐνδεδυμένος· δηλαδὴ μὲ τὴν τῆς ἱππασίας ἐνδυμασίαν του, ἣτις ἐσύγκειτο ἐξ ἐνὸς ἐπενδύτου, ἐξ ἐριούχου πρασίνου, ὃν περιέζωνε γωρυτὸς πυριτοδόχος (cartouchière) καὶ τοῦτο εἶδεν εἰς αὐτὸν ὕψος στρατιωτικόν· ἐλ περισκελίδων λευκοφαιῶν, αἵτινες μεταξὺ τῶν σκελῶν ἐπροφυλάττοντο ὑπὸ ἰσπανικῷ δέματός· ἐξ ὑποδημάτων μὲ πτερνηστῆρας, καὶ πύλων μίμου τῶν ἐν Ἀφρικῇ κυνηγῶν μας· πάντα λαπὴν ταῦτα ἀπέτελλον τὴν ἐνδυμασίαν του· Ἐκ τῆς μίας πλευρᾶς τῆς ζώνης του ἐκρέματο ξηρὰ κολοκύνθη· ἀπὸ δὲ τῆς ἐτέρας πιστόλιον· πρὸς δὲ τούτοις ἐκράτει ἀνα χεῖρας ἀγγλικὴν καρβίνκν.

Καὶ τοι νέος ὁ φιλοξενῶν με, καὶ μόλις ἀνοῦντος τοῦ μύστακος του, εἶχεν ὕψος τι ἀγέρωχον καὶ δραστήριον, ὅπερ μὲ ἐξέπληξε.

Ἐβλεπέ τις ὅτι ὁ ἀνὴρ ἦν ἀνατεθραμμένος πρὸς ὕλικὴν πάλην, καὶ συνειθισμένος νὰ ζῇ ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων, χωρὶς νὰ τοὺς φοβῆται, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ τοὺς περιφρονῇ· ἦτο σοφὸς διότι ἐξῆ εἶον μονήρη, ἠτυχὸς διότι ἦτο δυνατός.

Αὐτὸς ἐνὸς μόνου βλέμματος εἶδε πᾶν ὅτι εἶχον, τὸ κειμήλιον τὰ ὄπλα μου, τὸ φόρεμα ὅπερ εἶχον ἐνδεδυθῆ καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ἐφόρου.

Τὸ βλέμμα του ἦτο γοργὸν καὶ θαρραλέον, ὡς παντὶς ἀθρώπου τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ πολλάκις κρέμαται ἐξ ἐνὸς βλέμματος.

— Μὲ συγχωρεῖτε Κύριε ἐὰν σὰς ἐνοχλῶ, ἀλλ' ὁ σκοπός μου δὲν εἶναι κακός· ἤλθον νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἐὰν σὰς χρειάζεται τίποτε· πάντοτε εἰμαι ἀνήσυχος, ὡσάκις περιηγῆς ἐκ τῆς ἡπειροῦ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μας· διότι εἴμεθα ἀκόμη τόσο ἀγροῖκοι ἡμεῖς οἱ Κορσικανοί, ὅστε μετὰ φόβου προσφέρομεν καὶ μάστιγα εἰς τοὺς Γάλλους, τὴν ἀρχαίαν ταύτην φιλοξενίαν, ἣτις μόνη θέλει μείνει ἐκ τῶν παραδόσεων τῶν προγόνων μας.

— Ἐχετε ἀδικον, Κύριε, νὰ φοβῆσθαι, τῷ ἀπεκρίθην· διότι εἶναι δύσκολον τὸ νὰ εὐχαριστήσῃ τις καθ' ὅλα τὸν ὄδοιπόρον, ὅπως ἡ Κ. δὲ Φραγκῆ· πρὸς δὲ, ἐξηκολούθησα ῥίπτων βλέμμα περίξ τοῦ θαλίμου μου, δὲν δύναμαι νὰ παραπονηθῶ ἐδῶ διὰ τὴν ὑποτιθεμένην ταύτην ἀγροικίαν, ἣν τόσο μετριωπρῶνός μοι παρεστήσατε· ἂν δὲν εἶχον ἐμπροσθέν μου τὴν ὠραίαν ταύτην θέαν, ἦθελον νομίσει ὅτι εὕρισκομαι ἐν τινὶ θαλάμῳ τοῦ Σιωσὲ δ' Ἀντίν. (Chaussée d'Antin) (1)

— Ναι, ἐπιέλαβεν, ὁ νέος· ἦτο ἡ μανία τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἀδελφοῦ Λουδοβίκου τὸ νὰ θέλῃ νὰ ζῇ κατὰ τὸν Γαλλικὸν τρόπον, ἀλλ' ἀμφιδόλλω ἐὰν ἐπιστρέφοντος αὐτοῦ ἐκ Παρισίων ἡ ἀσθενὴς αὐτῆ μίμησις τοῦ πολιτισμοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου θέλει ἔλθῃ, θὰ τῷ ἀρκέσῃ, ὅπως τῷ ἤρκεν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ὡς του.

— Εἶναι πολὺς καιρὸς ἀρ' οὐ ὁ ἀδελφός σας ἀνεχώρησεν; ἠρώτησα τὸν νέον ἐρώταποκριτὴν μου.

— Δέκα μῆνες, Κύριε.

— Τὸν περιμένετε δὲ προσεχῶς;

— Ἄ! ὄχι· πρὸ τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν ἀκόμη.

— Εἶναι δὲ ἀπουσία ἀρκετὰ μεγάλη διὰ δύο ἀδελφούς οὔτινες, ἀναμφιδόλλως, ποτὲ δὲν εἶχον ἀποχωρισθῆ.

— Ναι, καὶ μάλιστα ὡς ἠγαπώμεθα ἡμεῖς.

— Ἀναμφιδόλλως, θέλει σὰς ἐπισκεφθῆ πρὸ τοῦ τέλους τῶν σπουδῶν σου;

— Ἴσως, διότι μᾶς τὸ ὑπεσχέθη.

— Ἀλλ' εἰς ἐναντίαν περίστασιν τίποτε δὲν ἤθελε σὰς ἐμποδίσει τοῦ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε;

— Ὅχι ἐγὼ, δὲν ἀφίνω τὴν Κορσικὴν.

Ἦπῃρξε δὲ εἰς τὸν τόνον τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ὁ πατριωτισμὸς ἐκεῖνος, ὅστις θεωρεῖ μὲ ἴσῃν περιφρόνησιν τὸ ἐπίλοιπον τοῦ κόσμου· ὅθεν ἐμειδίασα.

(1) Ὁδὸς ἐν Παρίσις.

— Αυτό σοί φαίνεται παράξενον, επανέλαθε μειδιῶν καὶ αὐτός, τὸ νὰ μὴ θέλῃ τις ν' ἀφήσῃ περὶ δὴ δυστυχῆ ὡς τὴν ἰδικὴν μας. Ἀλλὰ τί νὰ σὰς πῶ; εἶμαι καὶ ἐγὼ ὡς ἐν τῶν προϊόντων τῆς νήσου ταύτης, ὡς ὁ πλάτανος καὶ ἡ ροδοδάφνη, μοὶ χρειάζεται ατμοσφαῖρα πλήρης τῆς ὀσμῆς τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἀναθυμιάσεων τῶν ὀρέων μας· μοὶ χρειάζεται νὰ διαβαίνω τοὺς ποταμούς μου, ν' ἀνὰ πρῶτον· εἶμαι εἰς τοὺς βράχους μου· νὰ διέρχωμαι τὰ δάτη μου· μοὶ χρειάζεται τὸ ἀπεριόριστον· μοὶ χρειάζεται ελευθερία· ἂν μετεφερόμην εἰς τινὰ πόλιν, νομίζω ὅτι ἤθελον ἀποθάνει.

— Ἀλλὰ πῶς ὑπάρχει τασαύτη ἠθικὴ διαφορὰ μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου;

— Μετὰ τασαύτης φυσικῆς ὁμοιότητος, ἠθέλετε προσθέσει ἂν τὸν ἐγνωρίζετε.

— Ὁμοιάζετε πολὺ;

— Τσοσούτον ὥστε, ὅτε εἶμεθα νῆπια, ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ θάλλωσι σημεῖον τι εἰς τὰ ἐνδύματά μας, ἵνα διακρίνωσιν ἡμᾶς.

— Καὶ ἀφοῦ ἐμεγαλώσατε; ἠρώτησα.

— Ἀφ' οὗ ἐμεγαλώσαμεν αἱ ἔξεις μᾶς ἐπὶνεγκον μικρὰν τινὰ διαφορὰν χρώματος καὶ οὐδὲν ἄλλο. Πάντοτε δὲ κλειστός καὶ κύπτων ἐπὶ τῶν βιβλίων του, καὶ ἰχνογραφῶν, ὁ ἀδελφός μου κατέστη ὡχρότερος, ἐνῶ ἐγὼ ἀπεναντίας τρέχων αἰεὶ εἰς τὸ ὑπαιθρον εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὰς πεδιάδας, ἐμελάσθη.

— Ἐλπίζω τῷ εἶπον, ὅτι θέλετε μὲ κάμει κριτὴν τῆς διαφορᾶς ταύτης, ἐπιφορτίζων μοὶ ἐντολήν τινὰ διὰ τὸν Κ. Λουδοβίκον δὲ Φράγκον.

— Ναί, βεβαίως μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως, ἂν θέλετε νὰ λάβῃτε τὴν καλωσύνην ταύτην. Ἀλλὰ ζητῶ συγγνώμην, βλέπω ὅτι εἶσθε περισσότερον προχωρημένοι εἰς τὴν ἐνδυμασίαν σας ἢ ἐγὼ, καὶ μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας θέλομεν καθῆσαι εἰς τὸ δεῖπνον.

— Μήπως δι' ἐμὲ θέλετε λάβει τὸν κόπον ν' ἀλλάξῃτε ἐνδυμασίαν.

— Ὅσον διὰ αὐτὸ ὑμεῖς εἶσθε ὁ αἷτιος, διότι μοὶ δίδετε τὸ παράδειγμα· ἀλλ' ὅπως δήποτε εἶμαι μὲ τὴν τῆς ἱππασίας ἐνδυμασίαν μου, καὶ πρέπει νὰ ἐνδυθῶ τὴν ὀρεινὴν· ἔχω νὰ κάμω μετὰ τὸν δεῖπνον περίπατον τινὰ εἰς τὸν ὅποιον τὰ ὑποδήματα καὶ οἱ περνεστήρες ἤθελον μὲ στενοχωρήσει πολὺ.

— Ἐξέρχου μετὰ τὸ δεῖπνον; τὸν ἠρώτησα.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἔχω συνέντευξιν τινὰ... Ἐμειδιάσα.

— Ὡ! ὄχι ὅπως ἐννοεῖτε, εἶναι συνέντευξις περὶ ἄλλου εἴδους ὑποθέσεως.

— Μήπως μ' ἐκλωμβάνεται τὸσον ἀπαιτητικὸν ὥστε νὰ νομίζῃτε ὅτι ἀξιῶ νὰ ἐμβατεύσω εἰς τὰ μουσικὰ σας.

— Διατὶ ὄχι; πρέπει νὰ ζῆ τις οὕτως ὥστε νὰ δύναται νὰ λέγῃ ὅ, τι κάμῃ.

— Ποτὲ δὲν ἔχον ἐρωμένην, καὶ οὐδὲ θέλω ἔχει ποτέ.

Ἐάν ὁ ἀδελφός μου νυμφευθῇ καὶ ἀποκτηθῇ τέκνα, τότε εἶναι πιθανόν ὅτι δὲν θὰ νυμφευθῶ. Ἐάν δὲ ἐξεναντίας, δὲν πᾶρῃ γυναῖκα, τότε πρέπει ἐγὼ νὰ πάρω μίαν· ἀλλὰ τότε θέλω τὸ κάμει μόνον ἵνα μὴ ἐξαλειφθῇ ἡ γενεά μας.

Σὰς τὸ εἶπον, ἐπρόσθεσε γελῶν, εἶμαι ὄντως ἀγρι-ἀνθρώπος, καὶ ἦλθον εἰς τὸν κόσμον ἐκτὸν ἐτη ὑπερῶτερον τοῦ προορισμοῦ μου.

Ἀλλ' ἐξακολληθῶ νὰ φλυαρῶ ὡς κορόνη, καὶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ δεῖπνου δὲν θέλω εἶμαι ἐτοιμος.

— Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἐξακολληθῶμεν τὸν δι-ἀλογόν μας, εἶπον, ὁ θαλάμος σας δὲν εἶναι ὁ κατὰ πρόσωπον τοῦ ἰδικῶ μου; ἀφήσατε τὴν θύραν ἀνοικτὴν, καὶ οὕτω συνδιαλεγόμεθα.

— Ἀς κάμωμεν καλλίτερα· ἔλθετε εἰς τὸν θαλάμον μου· ἐγὼ θέλω ἐνδύθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ταυτοχρόνως... εἶσθαι νομίζω ἐραστής τῶν ὄπλων, ὡς μοὶ φαίνεται. Ἔ, λοιπόν! θέλετε ἰδεῖ τὰ ὄπλα μου, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν τινὰ ἔχοντα ἀξίαν ἐννοεῖται ἱστορικὴν.

Ἐπειδὴ ἡ πρότασις αὕτη ἦτο μὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἢν ἔχον τοῦ νὰ συγκρίνω τοὺς θαλάμους τῶν δύο ἀδελφῶν, ἐδέχθη αὐτὴν· ὅθεν τὸν ἠκολούθησα· οὗτος δὲ ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ θαλάμου του, προεσηλθεν ἐμοὶ ἵνα μὲ εἰσαγάγῃ. Ταύτην τὴν φοράν ἐνόμισα ὅτι εἰσῆλθον εἰς ἀληθῆς ὄπλοστάσιον· ὅλα τὰ ἐπιπλα ἦσαν τοῦ δεκάτου πέμπτου καὶ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος· ἡ κλίνη ἦν ἀναγεγλυμμένη εἰς τὴν ὀροφὴν, ὑποστηριζομένην ὑπὸ μεγάλων κοχλιοειδῶν στηλῶν, περικεκαλυμμένων ὑπὸ πρασίνου μεταξωτοῦ μὲ χρυσὰ ἀνθὴ· τὰ παραπετάσματα τῶν θυρίδων ἦσαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος, οἱ τοίχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ ἰσπανικοῦ δέρματος, καὶ εἰς πάντα τὰ διασχήματα ὑπῆρχον ἐπιπλα ὑποστηρίζοντα τροπαια ὄπλων γοθικῶν τε καὶ νεωτέρων.

Δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀπατηθῇ ὡς πρὸς τὰς ἔξεις τοῦ κατοικούντος ἐν αὐτῇ· ἐφαινότο τὸσον ἀρεμῆ-νιο ὅσον αἱ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ ἦσαν ἡπιοί.

Ἰδοὺ, μοὶ λέγει εἰσερχόμενος εἰς τὸ τῆς ἐνδυμασίας δωμάτιόν του, ἐνταῦθα εὐρίσκειται μεταξὺ τριῶν αἰώνων παρατηρήσατε· ἐγὼ θέλω ἐνδύθῃ τὴν ὀρεινὴν ἐνδυμασίαν μου, καθὼς σὰς εἶπον, διότι εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον πρέπει νὰ ἐξέλθω.

— Καὶ ποῖα εἰσὶ μετὰ τῶν ξιφῶν τῶν πυρο-βόλων καὶ τῶν ἐγγχειριδίων τούτων, τὰ ἱστορικὰ ἱπλα ἅτινα μοὶ ἀνεφέρατε;

— Ὑπάρχουν τρία· ἂς ἀρχίσωμεν κατὰ σειρὰν ζητήσατε εἰς τὸ προσκέφαλον τῆς κλίνης τὸ μεμονω-μένον ἐκεῖνο ξιφίδιον μὲ πλατεῖαν κόγχην ἢ λαβὴ τοῦ ὁποίου σχηματίζει σφραγίδα.

— Τὸ ἦρα· λοιπόν;

— Εἶναι τὸ ξιφίδιον τοῦ Σαμπιέρου.

— Τοῦ περιφήμου Σαμπιέρου τοῦ δολοφόνου τοῦ Βανίνα;

— Τοῦ δολοφόνου! ὄχι τοῦ φονέως.

— Εἶναι τὸ αὐτό, μοὶ φαίνεται.

— Εἰς τὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου ἴσως, ὄχι ὁμῶς εἰς τὴν Κορσικὴν.

— Καὶ τὸ ξιφίδιον τοῦτο εἶναι γνησίας καταγωγῆς;

— Πορατηρήσατε; φέρει τὰ σύμβολα τοῦ Σαμπιέρου· μόνον δὲ τὸ κρέιν τῆς Γαλλίας λείπει, διότι ὡς γνωρίζετε δὲν τῷ ἐπετρέπη νὰ τὸν φέρῃ εἰμὶ μετὰ τὴν πολιουρκίαν τῆς Περπιναίνης.

— Ἠγνούσαν τὸ περιστατικὸν τοῦτο. Καὶ πῶς περιήλθεν εἰς τὰς χεῖράς σας τὸ ξιφίδιον τοῦτο;

— Ὡ! ἀνῆκει εἰς τὴν οἰκογένειάν μας τώρα πρὸ τριακσίων ἐτῶν· ἐδόθη εἰς τινὰ Ναπολέοντα δὲ Φραγκῶν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Σαμπιέρου.

— Καὶ εἰς ποίαν περίστασιν;

— Ὁ Σαμπιέρου καί τις τῶν πρόγονων μου ἐμπιστότης εἰς Γενουητικὴν τινὰ ἐνέδραν ἀντίστησαν κατ' αὐτῆς ὡς λέοντες ἢ περικεφαλαῖα τοῦ Σαμπιέρου ἐλύθη, καὶ Γενουητικὸς τις ἐφιππος ἔμελλε νὰ τὸν κτυπήσῃ διὰ τοῦ βράχου του, ὅτε ὁ προπάτωρ μου ἐνέπηξε τὸ ξιφος του εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ θώρακος του· ὁ ἱππεὺς αἰσθανθεὶς ἑαυτὸν πληγωμένον, ἐφυγε δραμαίως φέρων μετ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ ξιφίδιον τοῦ Ναπολέοντος, τὸσον βοθείως ἐμπεπλεγμένον, ὥς δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἐκβαλῇ. Ὡς δὲ φαίνεται, ὁ πρόγονός μου ἠγάπα τὸ ξιφίδιον του καὶ ἐλυπεῖτο ὅτι τὸ ἀπώλεσεν. Ὁ Σαμπιέρου λοιπόν τότε τῷ ἔδωκε τὸ ἰδικόν του, καὶ ὁ Ναπολέων δὲν ἔλασε τίποτε, διότι ὡς βλέπετε τοῦτο εἶναι ἰσπανικῆς κατασκευῆς, καὶ διαπερᾶ δύο πεντάφραγκα τεθειμένα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ κάμω τὸ πείραμα;

— Βεβαίως.

Ἔθεσα λοιπόν δύο πεντάφραγκα χαμαὶ, καὶ ἐκτύπησα αὐτὰ διὰ σιδαροῦ κτυπήματος.

Ὁ Λουκιανὸς δὲν εἶπε ψεύματα· ὅτε ἐσήκωσα τὸ ξιφίδιον, τὰ δύο νομίσματα ἦσαν περασμένα εἰς τὴν αἴχμην.

— Ἄ! βέβαια, τῷ εἶπον, αὐτὸ εἶναι τὸ ξιφίδιον τοῦ Σαμπιέρου; Ἀλλ' ἀπορῶ ὅτι ἔχων τοιοῦτον ὄπλον, μετεχειρήσῃ τὸ σχοινίον διὰ νὰ φωνεῖσθ τὴν γυναικὰ του.

— Δὲν τὸ εἶχε πλέον, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανὸς, διότι τὸ εἶχε δωρήσει εἰς τὸν πρόγονόν μου.

— Ἔχετε δίκαιον.

— Ὁ Σαμπιέρου ἦτο περισσότερον τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν, ὅτε ἐπέσειεν ἐπιτίθας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ἄκουα Σελτίας (Αἰχ), ἵνα δώσῃ τὸ μέγα ἐκεῖνο παράδειγμα εἰς τὸν κόσμον, ὅτι δὲν εἶναι ἔργον τῶν γυναικῶν τὸ ν' ἀναμιγνύωνται εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους.

Ἐπέκλινα εἰς σημεῖον συναιδέσεως, καὶ ἔθεσα τὸ ἐγγχειρίδιον εἰς τὴν θέσιν του.

— Νῦν δὲ, εἶπον τῷ Λουκιανῷ, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ ἐνδύεται, ἰδοὺ τὸ ἐγγχειρίδιον τοῦ Σαμπιέρου εἰς τὴν θέσιν του· ἂς ἴδωμεν ἄλλο τι.

— Βλέπετε τὰς δύο ταύτας εἰκόνας, τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης;

— Ναί, τὸν Πάολον καὶ τὸν Ναπολέοντα.

— Καλὰ λοιπόν, πλησίον τῆς εἰκόνης τοῦ Πάολο ὑπάρχει ξιφος τι.

— Ναί.

— Εἶναι ἰδικόν του.

— Τὸ ξιφος τοῦ Πάολο! Καὶ εἶναι τὸσον γνήσιον ὅσον τὸ ἐγγχειρίδιον τοῦ Σαμπιέρου;

— Ναί, διότι ἐδόθη ὄχι εἰς προπάτωρά μου, ἀλλ' εἰς μίαν προμήτορά μου.

— Εἰς μίαν προμήτορά σας;

— Ναί! Ἰσως ποτὲ ἠκούσατε περὶ τίνος γυναικός, ἧτις εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῆς νήσου ταύτης ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν πύργον τοῦ Σουλ-λακάρου συνοδευομένη ὑπὸ νεανίου τινός;

— ὄχι, διηγήθητέ μοι τὴν ἱστορίαν ταύτην.

— Ὡ! εἶναι βραχέα.

— Μὲ κακοφαίνεται.

— Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ φλυαρῶμεν.

— Λέγετε λοιπόν.

— Λοιπὸν ἡ γυνὴ αὕτη καὶ ὁ νέος ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸν πύργον τοῦ Σουλλακάρου, ζητούντες νὰ ὁμιλήσωσι μετὰ τοῦ Πάολο. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος ἔ-τυχε γράφων, τοῖς ἠρηνηθῆσαν τὴν εἰσοδὸν καὶ ἐπειδὴ ἡ γυνὴ ἐπέμενε, οἱ φύλακες τὴν ἀπέκρουσαν. Ἐν τούτοις ὁ Πάολος ἀκούων τὸν θόρυβον ἠνέφριε τὴν θύραν, καὶ ἠρώτησε πῶθεν προήρχετο.

— Ἐγὼ προξένησα αὐτὸν, εἶπεν ἡ γυνὴ, διότι ἠθέλον νὰ σὰς ὁμιλήσω.

— Καὶ τί ἤλθες νὰ μοὶ εἶπῃς;

— Ἦλθον νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἔχον δύο υἱούς· ἔμα-θον χθὲς ὅτι ὁ πρῶτος αὐτῶν ἐφονεύθη ὑπὲρ πατρί-δος, καὶ διήνησα εἰκοσι λεύγας διὰ νὰ σὰς φέρω τὸν δεῦτερον.

— Ἡ σκηνὴ αὕτη εἶναι ὅπως Σπαρτιατικὴ.

— Ναί, ὁμοιάζει πολὺ.

— Καὶ ποῖα ἦτο αὕτη ἡ γυνὴ;

— Ἦτο ἡ προμήτωρ μου. Ὁ δὲ Πάολος λαβὼν τὸ ξιφος του τὸ ἐπρόσφερεν εἰς αὐτήν.

— Μοὶ ἀρέσκει πολὺ ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ζητεῖν συγγνώμην παρὰ τῆς γυναικός.

— Ἦτο ἀξίος τοῦ μὲν καὶ τῆς δέ.

— Νῦν δὲ ἡ σπάθη αὕτη;

— Εἶναι ἐκεῖνη ἣν ὁ Βοναπάρτης ἔφερεν εἰς τὴν μάχην τῶν Πυρραμίδων.

— Ἀναμφιβόλως, πρέπει νὰ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰ-κογένειαν κατ' ὁν τρόπον τὸ ἐγγχειρίδιον καὶ τὸ ξιφος.

— Ναί, μετὰ τὴν μάχην, ὁ Βοναπάρτης διέταξε τὸν πάππον μου, ἀξιώματικόν τῶν ὀδηγῶν, νὰ ἐφορ-μήσῃ μετὰ πενήκοντα ἀνδρῶν ἐναντίον συμμορίας τίνος Μαμελούκων, οἵτινες ὑπερασπίζοντο ἀρχηγόν τινὰ αὐτῶν τραυματίαν· ὁ πάππος μου λοιπὸν ὑπέ-κουσε, διεσκόρπισεν αὐτούς, καὶ ἔφερε τὸν ἀρχηγὸν εἰς τὸν πρῶτον ὑπατον. Ἀλλ' ὅτε ἠθέλησε νὰ βάλῃ εἰς τὴν θείκην τὴν σπάθη ἢ ἀκωκήτου τσοσούτον εἶχε

λακνισθή υπό τῶν δικλακνηδῶν ξιφῶν τῶν Μπαμ-
λοϊκῶν, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν
θύκην τῆς· τότε ὁ παππὸς μου ἔβριψε μακρὰν ἐντοῦ
τὴν τε σπύρη καὶ τὴν θήκη· ὡς ἄχρηστα· τούτο δὲ
βλέπων ὁ Βιανόπλετος τῷ ἐδῶκεν τὴν ἰδικήν του.

— Ἀλλὰ, τῷ εἶπον, ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας ἤθελον
προτιμηθεῖ τὴν σπύρη· τοῦ παππῶ μου εἰς τὴν κα-
τάστασιν εἰρίσαστο ἀπὸ τῆς καίτοι κατελειθῆσαν, παρὰ
τὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου, ὅσον ἀνέπαφρος καὶ ἄν ἦτο.

Ναί, βλέπετε ἀτέναντι καὶ θέλετε τὴν εὐρεῖ· ὁ
πρῶτος ὑπὲρ τὴν ἑλπίδα, ἐνεκόλλησεν εἰς τὴν λα-
βὴν τὸν ἀδελφόν σου θεωροῦτε, καὶ τὴν ἐπιμυσίαν εἰς
τὴν οἰκογένειάν μας μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν ἦν δίνασθε
ν' ἀναγνώστῃ. Καὶ τῷ ὄντι μετὰ τῶν δύο θροῦδων,
ἐκρέματο ἡ τὰ πᾶσι κατὰ τὸ ἦμισυ ἐξω τῆς θήκης,
ὅπου δὲν εἰδύνατο νὰ εἰσέλθῃ λαμβανέτω ὡς εἶπομεν
καὶ σεριβλή, μετὰ τὴν ἀπλήν τὴν ἐπιγραφὴν.

« Μάχη τῶν Πυραμίδων. 21 Ἰουλίου 1798

Τὴν στιγμήν ταύτην, ὁ εἰσχυγῶν με ὑπερήτης
καὶ ἀναγελκῶ μοι τὴν ἐλευσίαν τοῦ κυρίου του ἐνε-
φανίσθη ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ.

— Αὐθιγὰ, εἶπον ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Λου-
κιανόν, ἡ Κ. δὲ Φράγκη σὰς ἀναγγέλει ὅτι ὁ δαίμων
εἶναι ἔτοιμος.

— Καλὰ, Γρίφρο, ἀπεκρίθη ὁ νεανίας, εἰπέ εἰς
τὴν μητέρα μου ὅτι καταδικάζομαι.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δωματίου του
ἐνδεδυμένος, ὡς εἶχεν εἰπεῖ, ὡς ὄρεινός δηλαδὴ με
τρογγύλιν ἐπενδύτην ἐκ βελούδου, περισκελίδης καὶ
περικνημίδης, καὶ δὲν εἶχε φιλίτζι ἐκ τῆς ἄλλης ἐν-
δυμασίας του εἰμὴ τὸν γωνυτὸν τῶν φτεγγίων του,
ὅστις ἐσφιγγε τὴν μέσην του.

Μετὰ τὴν δεσποτικὴν ἐκείνην ὄψιν κατεβίνας κρεμα-
μένως τὴν μίαν ἀπάντη τῆς ἄλλης, καὶ ἐχρύσας
τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην εἰς τὸν ἀκτηρίδα.

21 Σεπτεμβρίου 1819, ἕδεκα ὥρας τῆς πρωΐας.

— Καὶ αἱ καρδίαι αὗται εἶναι ὅπλα ἱστορικᾶ;
ἠρώτησα αὐτόν.

— Ναί τούλαχιστον δι' ἡμᾶς. Ἡ μία εἶναι τοῦ
πατρός μου, εἶπε καὶ ἐστάθη.

— Ἡ δὲ ἄλλη; τὸν ἠρώτησα.

— Ἡ ἄλλη, εἶπε γελῶν, εἶναι τῆς μητρός μου.
Ἀλλ' ἂς καταβῶμεν, διότι ὡς εἰς ἐξέρχεται μετὰ περι-
πέτειαν, μοι ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Ὁμολογῶ ὅτι κατέβην ἔχων ἐν τῷ νῷ τὸν τε-
λευταῖον τοῦτον λόγον τοῦ Λουκιανῶ.

— « Αὐτὴ εἶναι ἡ καρδίαν τῆς μητρός μου.

Τούτο μ' ἔκαμε νὰ περπατήσω μετὰ περισσο-
τέρης προσηφίας, παρὰ εἰς τὴν πρώτην συνάντησίν
μας τὴν Κ. δὲ Φράγκην.

Ὁ υἱὸς τῆς εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἐπιστάριον ἐπί-
λησεν εὐσεβάτως τὴν χεῖρά τῆς, αὕτη δ' ἐδέχθη
τὸν τιμὴν ταύτην μετὰ μεγαλοπρεπεῖας βραβείων.

— Συγγνώμην, μητέρα, εἶπον ὁ Λουκιανὸς φο-
βουμαι μήπως σὰς ἔραυον νὰ περιμείνατε.

— Εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἐγὼ πταίω, κυρία
μου, εἰ τὸν ὑποκλίνας.

Ὁ Κ. Λουκιανὸς μοι εἶπε καὶ μοι ἔδειξε τόσα
περίγραφα πράγματτα, ὥστε διὰ τῶν ἀτελειότητων
ἐρωτητῶν μου τὸν ἔκαμνον ν' ἀργήσῃ.

— Ἦτο ἄριστος περὶ τούτου, μοι ἀπεκρίθη, μό-
λις τῶρα κατέβην, ἀλλὰ, ἐξκολλούθησεν ἀποτεινο-
μένη εἰς τὸν υἱὸν τῆς, ἡμῶν ἀνοπόμοτος νὰ σὲ ἴδω
ἵνα μὴ θῶ περὶ τοῦ Λουδοβίκου.

— Μήπως ὁ υἱὸς σας πύσχει; ἠρώτησα τὴν
Κ. δὲ Φράγκην.

— Ὁ Λουκιανὸς τὸ ὑποπτεύει, μοι εἶπον.

— Ἐλάθετε ἐπιστολὴν τοῦ ἀδελφοῦ σας; ἠρώ-
τησα αὐτόν.

— Ὅχι, μοι εἶπον, τούτο με ἀνησυχεῖ.

— Ἀλλὰ πᾶς γνωρίζετε ὅτι πύσχει.

— Διότι τὰς τελευταίας ταύτης ἡμέρας ἐπικ-
στον καὶ ἐγώ.

— Συγγνώμην διὰ τὰς ἀκαταπαύστους ταύτας
ἐρωτήσεις μου, ἀλλὰ τούτο δὲν μοι ἐξηγεῖ . . .

— Δὲν γνωρίζετε ὅτι εἶμεθα διδύμοι;

— Ναί, ὁ ὁδηγός μου μοι τὸ εἶπεν.

— Δὲν γνωρίζετε ὅτι ἐγεννήθημεν συγκεκολλη-
μένοι ἐκ τῆς πλευρᾶς;

— Ὅχι, ἠγνόουν τὸ περιστατικὸν τούτο.

— Καλὰ, λοιπὸν ἐχρησίσθη νὰ μετὰ χωρίσωτε
διὰ τῆς κοιλίας καὶ διὰ τούτου καίτοι ἀλλήλων
μεγακρυσιμένοι τῶρα, πάντοτε ὅμως ἔχομεν τὸ
αὐτὸ σῶμα, ὥστε εἴτε φυσικῆ εἴτε ἠθικῆ εἶναι
ἡ αἰτιολογία ἢ αἰσθάνεται ὁ εἷς, τὴν αἰσθάνεται, καὶ
ὁ ἕτερος· λοιπὸν . . . τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέ-
ρας ἀνευ τινὸς αἰτίας ἡμῶν σκυθρωπὸς, δύστροπος,
καὶ μελαγχολικός· ἠθάνθη σφοδρὰν στενοχωρίαν
τῆς ψυχῆς ὅθεν φάνεται ὅτι καὶ ὁ ἀδελφός μου
αἰσθάνεται βλαβῆν τινὰ λύπην.

Ἐθέσθουν δὲ μετὰ θαυμασμοῦ τὸν νεανίαν τοῦ-
τον, ὅστις μοι ἐπεθεδίου πράγμα τὸσαυτὸν παρὰ
δοξῶν ἀνευ δισταγμοῦ τινος, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ,
ἐράκνεται ἔχουσα τὴν αὐτὴν πεποιθήσιν.

— Ἡ Κ. δὲ Φράγκη ἐμειδίσασα μελαγχολικῶς
καὶ εἶπεν.

— Οἱ ἀπόντες εἶναι εἰς τὰς γείρας τοῦ Θεοῦ τὸ
κυριώτερον δὲ εἶναι ἄν ἦταν βεβαίως ὅτι ζῆ.

Ἐὰν ἦτο τῆσθεός, εἶπον ἡσυχῶς ὁ Λουκιανὸς,
ἤθελον τὸν ἐπαινέσαι.

— Καὶ ἤθελος βεβαίως μοι τὸ εἰπεῖν, υἱὸς μου· ἡ
ὄχι;

— Ὡ τὴν αὐτὴν στιγμήν, σὰς τὸ ὀρκίζομαι,
μητέρα μου.

— Καλὰ . . . . Συγγνώμην Κύριε ἐξηκολούθη-
σε στρεφόμενη πρὸς τὸ μέρος μου, διότι δὲν ἠδύ-
νηθην νὰ σιωπήσω ἐνώπιόν σας τὴν μητρικὴν μου
ἀνησυχίαν· τούτο δὲ διότι ὁ Λουδοβίκος καὶ ὁ
Λουκιανὸς εἶναι οὐ μόνον υἱοί μου, ἀλλὰ καὶ οἱ τελευ-

ταῖοι τοῦ ὀνόματος· μετὰ εὐχεστηθῆτε νὰ καθήτετε
πρὸς δεξιάν μου . . . Σὺ δὲ Λουκιανὸς κάθησε αὐτοῦ

Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν νεανίαν τὴν ἀριστερόθεν αὐ-
τῆς κενὴν θέσιν.

Ἐκαθίσταμεν δὲ εἰς τὸ ἄκρον τραπέζης τινὸς,
εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τῆς ὑπόλας ἦσαν ἄλλαι ἐξ πα-
ροφίδες προσδιορισμέναι εἰς τοὺς ὀνομαζομένους ἐν
Κορσικῇ ἢ οἰκογένειαν· τούτῃστιν εἰς τὰ πρόσωπα
ἐκεῖνα τῶν μεγάλων οἰκιῶν, ἅτινα κατέχουσι
τὸν μέσον ὅρον μετὰ τῶν κυριῶν καὶ ὑπηρετῶν.
Τὰ ἐν τῇ τραπέζῃ ἦσαν ἐν ἀφθονίᾳ.

Ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι καίτοι ἔχων μεγάλην
πεινάν, πύχαριστήθην νὰ φάγω μόνον ὀλικῶς, χω-
ρὶς νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς τὸ νὰ ἐντροφήσω ὡς γαστρι-
μαργός. Τῇ ἀληθείᾳ μοι ἐφάνη εἰσερχόμενος εἰς
τὴν οἰκίαν ταύτην ὅτι εἰσῆλθον εἰς ἄλλον κόσμον,
ὅπου ἔζων ὡςπερ ἐν οὐρανό.

Ποία ἦτο λοιπὸν ἡ γυνὴ αὕτη, ἣτις εἶχε καρα-
βίναν ὡς στρατιώτης;

Τίς ἦτο ὁ ἀδελφός οὗτος, ὅστις ἠσθάνετο τὰς
αὐτὰς λύπας, ἂς ἠσθάνετο ὁ ἄλλος αὐτοῦ ἀδελφός
τριακοσίας λεύγας μακρὰν αὐτοῦ;

Ποία ἦτο ἡ μήτηρ ἐκεῖνη, ἣτις ἔκαμνε τὸν υἱὸν
τῆς νὰ ὀρκισθῆ, ὅτι ἐὰν ἔβλεπε τὸν ἄλλον τῆς
υἱὸν νεκρὸν ἤθελε τὸ εἰπεῖ εἰς αὐτήν, ὁμολογητέον
ὅτι ὑπῆρχεν, ἐν πᾶσι τούτοις ἀφθονος ὕλη πρὸς ὀνει-
ροπόλησιν.

Ἐν τούτοις αἰσθάνθητις ὅτι ἡ σιωπὴ ἦν ἐτήριον
ἦτο ἀνάμυστος, ἀνεσῆκωσα τὴν κεφαλὴν μου, ὡς
θέλων ν' ἀπομακρύνω πάσας τὰς ιδέας ταύτας.

Ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς εὐθύς εἶδον ὅτι ἐπεθύμουν
νὰ ἐπαναλάβω τὸν διάλογόν μου.

Λοιπὸν, μοι λέγει ὁ Λουκιανὸς, ὡς ἐπαναλαμβά-
νων συνδιάλεξιν διακοπέισαν, ἀπεφασίσασατε νὰ ἐλ-
θητε εἰς Κορσικὴν;

— Ναί, τὸ βλέπετε! πρὸ καιροῦ εἶχον τὸν σκο-
πὸν τούτον, καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἐξετέλεσα.

— Σὰς βεβαίως ὅτι ἐκάμετε καλὰ καὶ δὲν ἠρ-
γήσατε περισσώτερον, διότι εἰς ὀλίγα ἔτη ἔνεκα συ-
νεχοῦς εἰσβολῆς τῶν Γαλλικῶν ὀρέξεων καὶ ἠθῶν
ἐκεῖνος ὅστις θέλει ἐλθεῖν νὰ ζητήσῃ τὴν Κορσικὴν
δὲν θέλει τὴν εὐρεῖ.

— Εἰς πᾶσαν περίστασιν, ὅμως, ἐπανέλαβον,
ἐὰν τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα τοῦ ἔθνους ἀποφεύγον τὸν
πολιτισμὸν καταφύγη εἰς τινὰ γωνίαν τῆς νήσου
θέλει καταφύγει βεβαίως εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς
Σαρτηνῆς καὶ εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ταβέρου.

(Ἐπιτετα συνέχεια.)

Ἡ ΚΑΛῆ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ. ΚΑΙ Ἡ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΕΥΓΕΝΕΙΑ.

Ο ΥΠΕΡΕΥΓΕΝΗΣ.

Ἄλλοτε εὐρίσκειτο ἐν τῇ κοινότητι ὁ « μὴ μου
ἄπτου » εἰς τὸ περὶ τιμῆς κεφάλαιον (raffiné d'
honneur) εἶδος ξιφιμάχων τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς,

ὅστις ἐφόνευε διὰ μίαν λέξιν, δι' ἐν βλέμματι, δι' ἐν
νεύματι, κατὰ τοὺς κανόνες τῆς τέχνης· τὴν σήμερον
δὲ ἔχομεν τὴν ὑπερευγενῆ, πρόσωπον πολὺ ὀλι-
γώτερον κινδυνώδες τοῦ πρώτου, ἀλλ' ἐπίσης πρω-
τότυπον.

Ὁ ὑπερευγενὴς ἐγεννήθη πλησίον αἰθούσης τῆς
καλῆς συμπεριφορᾶς· εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν ὡς εἰς σχο-
λεῖον, καὶ ἐν αὐτῇ ἔλαβε τὸ σύνολον τῆς ἀνατρο-
φῆς του· τὸ δὲ ἐπίλοιπον τῆς Σαρτίας ἔμεινεν εἰς αὐ-
τὸν ἄγνωστον, ἕως οὐ μεγάλοι οἰκογενειακαὶ συμ-
φοραὶ τὸν ἠγάκασαν νὰ διεχθῆ θέσιν ἀντιγραφείως
ἐντεῖνι ὑπὸ ὑργεῖω, τὴν ὁποίαν δὲν παρήτησε πρὸ
τριακοντα ἑτῶν, καὶ ὅπου διὰ τῆς ἀκριβείας του
κατ'ὀφθαλμὸν νὰ λαμβάνη μισθὸν δύο χιλιάδων φράγ-
κων κατ' ἔτος.

Εἶναι ἀπὸ πενήτηκοντα ἕως ἐξήκοντα ἑτῶν ἡλι-
κίας, καὶ ἐν δὲν τῷ ἔλειπον τινὲς ὀδόντες καὶ εἶχε τὸ
ἀνάστημα ὀρθώτερον, ἠθέλητε τὸν ἐκλάθει χάρις εἰς
τὴν ξανθὴν φανέρην του διὰ νέον τεσσαράκοντα πέν-
τε ἑτῶν· εἶναι ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα λιγνὸς καὶ ἰσχνὸς
ὡς νὰ ὑπεράσῃ δι' ὀπῆς κροστίου καὶ ὑπερτὴν ἡλικίαν
του εὐστροφος· φρεῖ ἀκόμη τὰ πέδιλα τῆς ἐποχῆς
Λουδοβίκου τοῦ ΙΣΤ μετὰ ἀργυρᾶς πόρπας, μετὰ περὶ
κνημίδας ποικιλόχρους, ὁποῖας ἐφόρουσ ἐπὶ τῆς
δημοκρατίας, τὴν βραχέϊαν περισκελίδα τῆς αὐ-
τοκρατίας, τὸ μετὰ ὄραν μουρούνας ἐνδυμα τῆς
Καθόδου (restoration), καὶ τὸν ἐπενδύτην τοῦ
Λουδοβίκου Φιλίππου, ἀλλ' ἀπέριψε τὸν χιτῶνα
τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως. Δὲν εἰσερχεται ποτὲ
εἰς αἵθευσαν χωρὶς νὰ ἔχη εἰς πᾶσαν ἐποχὴν ἀνθο-
δέσμην ἀπὸ ἑα εἰς τὴν θηλειάν του, καὶ εἰς τὴν χεῖ-
ρα ἀριθμὸν τινὰ ἄλλων ἀνθοδεσμῶν, ἀλλὰ πάντοτε
ἀριθμὸν περιττὸν ὡς τρία πέντε ἢ ἑπτὰ, προσδιο-
ρισμένως διὰ τὰς ὥρας κυρίας.

Εἰσερχεται μετὰ ἐν λεπτόν ἀφοῦ τὸν ἀναγγεῖλω-
σι, διότι τοῦ χρειάζεται ἀπολύτως ὁ καιρὸς οὗτος
διὰ νὰ διευθετήσῃ τὴν φανέρην του, καὶ νὰ ἐτοιμάσῃ
τὴν μικρὰν προσφώνησίν του. Κάμνει ἐν θῆμα καὶ
χαίρετ' πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ εἶπειτα ἄλλα τρία θῆ-
ματα καὶ χαίρετ' πρὸς δεξιάν καὶ ἀριστεράν, φάνει
ἐνώπιον τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τότε κάμνει ὑπόκλισιν
εἰς βαθυτέραν, λαμβάνει τὴν χεῖρά τῆς λίαν εὐσε-
βάτως καὶ τὴν φιλεῖ λέγων « ὦραία κυρία ἐπι-
τρέψατε ». Ἀνορθοῦται τότε διὰ πρώτην φοράν ἀφ-
ότου εἰσῆλθεν, ἐκλέγει τὴν ὠραιότητα ἀνθοδέσμην τὴν
ὁποίαν ἔχει εἰς τὴν χεῖρά του καὶ τὴν προσφέρει
αὐτῇ λέγων « ἐπιτρέψατέ μοι ὦραία κυρία, κάμων
πέμπτην ὑπόκλισιν ἀλλὰ μετὰ τρόπον πλέον ἐλευθε-
ρον, καὶ τέλος κάμνει τὴν διανομὴν τῶν ἀνθῶν του,
ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πανοῦργος δὲν θέλει νὰ τὸν ὑποπτεύ-
σωσιν ὡς προσωπολήπτην, τὰς προσφέρει εἰς τὰς ἀρι-
στερόθεν καὶ ποτὲ δὲν διχμενεῖ περισσώτερον εἰς τὸ
ἐν μέρος παρὰ εἰς τὸ ἄλλο, καὶ διὰ τούτου ὁ ἀριθμὸς
τῶν ἀνθοδεσμῶν του δὲν εἶναι ποτὲ ἄρτιος· ἡ προσ-
φώνησις εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ δι' ὅλας, μετὰ μόνην
τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὰς νεανίδας λέγει, « ἐπιτρέ-
ψατέ μοι χαριστάτη νεανίς ».

Ὁ ὑπερευγενής εἶναι ἡ ἀγαθότης τοῦ προβάτου προσωποποιημένη. Ἄν τυχὸν κατασυμφέτε τὸν δάκτυλον τοῦ ποδός σου διὰ τῆς πέτρας τοῦ ὑποδηματός σου, καὶ ἐτοιμάζουσαι νὰ τοῦ ζητήσητε συγγνώμην, προλαμβάνει καὶ οὕτως λέγει, ἀζητῶ μισοφιλίαν συγγνώμην, κύριε· ἔχω τὴν κακὴν συνήθειαν τοῦ νὰ προβάλλω οὕτω τὸν ποδὰ μου! ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐπληρώθητε. Ἄλλ' ἂν αὐτὸς κατὰ δυστυχίαν τοῦ πατήρος τὸν πόδα τινός, τότε μεταβάλλετε εἰς χεῖμα ἴσον ἰκεσιῶν, ζητῶν συγγνώμην περιλυπὸς καὶ ἀπαρηγόρητος, καὶ δὲν παύει τοὺς στεναγμούς του, εἰ μὴ διὰ νὰ πάσῃ μίαν πρέζαν ταμβάκου ἐκ τῆς ἀργυρᾶς ταμβακοθήκης τοῦ.

Καὶ τοὶ τὸ πεντηκὸς ἄγων ἔτος, ὁ ὑπερευγενής λαμβάνει μέρος εἰς τὸν χορὸν· ἀλλὰ τοῦτο πρὸς χάριν τῶν πρεσβυτέρων δεσποινῶν καὶ τῶν μικρῶν κορασιῶν, ὅπερ οἱ κακῶς ἀνατετραμμένοι ὀνομάζουσιν χοροβούτ μετὰ ταῖς τοιχοκολλημέναις ἢ μετὰ ταῖς κορακαθόνες. Οὕτω λοιπὸν, ὅταν παρουσιασθῇ εἰς τὴν ἐφεσπερίδα ἐλέπετε πῶς φαιδρύνονται ὑπὸ χάρας καὶ ἐλπίδος δωδεκαετῆ πρόσωπα τεσσαρακονταετῆ καὶ πεντηκονταετῆ. Ὁ ὑπερευγενής οὐδέποτε ἀνοίγει τὸ στόμα νὰ εἰπῇ λόγον δυσάρεστον ἔσω πρὸς τὸν πλέον κακώτερον ἄνθρωπον, καὶ οὐδὲ κατηγορεῖ ποτε οὐδ' αὐτοὺς τοὺς βλάψαντας αὐτόν.

Ἰπῆρξα οἰκειότατος φίλος περιφήμου τινός ζωγράφου δεσποῦντος, ὅστις ὑπερέβη κατὰ πολλὰ τὸν Γρεῦζην, καὶ τὸν παρεκλίσατο νὰ μοὶ εἰπῇ τίνι τρόπῳ κατέρθονε νὰ εἰκονίζῃ κεφαλὰς νεανιῶν τὸσον ὠραίας, καὶ κεφαλὰς γυναικῶν τὸσον αἰγιόχας.

« Ἀπεικονίζω, εἶπεν, εἰκοσαετῆς νεανίας διὰ νὰ πλάσω τοὺς νεανίας μου, καὶ ὠραία δωδεκαετῆ κοράσια ἀπὸ δώδεκα ἕως δεκατριῶν ἐτῶν διὰ νὰ ἐξεικονίσω τὰς νέας κυρίας μου, θέτων τὰς ὠραίας κεφαλὰς αὐτῶν ἐπὶ τῶν σωμάτων τῶν γυναικῶν μου ». Ὁ ὑπερευγενής πρᾶττει παραπλήσια ἵνα ἀρέσκῃ τὰς πᾶσι· ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς ἀνδρας μὲ τὴν κολακευτικὴν γλῶσσαν ἣν μεταχειρίζονται πρὸς τὰς γυναῖκας, καὶ ὁμιλεῖ πρὸς τὰς κυρίας ὡς νὰ ὁμιλεῖ πρὸς ἀγγέλους!

Ἐξάλλος τις λίαν πνευματώδης ὀνόματι Γριμῶδος δὲ λαβερνιέρης, συγγραφεὺς τοῦ *Ἡμερολογίου τῶν Γαστριμάργων*, τὸ ὅποιον εὐδοκίμει πολὺ ἐν ὄσῳ αὐτὸς ἦν ὁ συντάκτης, διῆγε βίον ἀληθοῦς δειπνοσοφιστοῦ, προσθέντων κατ' οὐκὸν τὸ παράδειγμα εἰς τὴν διδασκαλίαν του· καὶ διὰ τοῦτο, ἀφ' οὗ, ὄχι ἐσκόρπισεν, ἀλλ' ἔφαγε τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας του, ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ εἰς Μοντμενσὴ νὰ χωνεύσῃ καὶ τὸ ἐπίλοιπον. Ὁ κύριος Λατούγης, ὁ εὐφυῆς συντάκτης τοῦ *Χωρικῆς τῆς κοιλάδος τῶν Ἀύλων*, καὶ τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ *Γαργανέλλη* κ.λ. ὑπῆγεν ἡμέραν τινὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ καὶ ἐδέχθη τὴν εἰς τὸ γέφυμα προσκλήσιν του, πρόσκλησιν τὴν ὁποίαν σπανίως κάμνει, καὶ τοῦτο πρὸς ἀνθρώπους ὁμολογημένους ἀξίας. Ἀφ' οὗ δὲ ἔφαγον δέκα διὰ φαρα εἶδη ἐξαιρέτων φαγητῶν, συνέπεσε λόγος καὶ περὶ τοῦ Καρόλου Νοδιέρου.

— Νὰ χαρῆτε τὸν Νοδιέρου σας ἀνεβόησεν! ὁ

δειπνοσοφιστής· τὸν ἀνάλατον ἐπικριτὴν, τὸν ἀπειροκλον φιλόλογον· στοιχηματίζω, ὅτι δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ διακρίνῃ τὴν πέφυκα τοῦ φασιανοῦ ἀπὸ τὴν τῆς ἐρυθρᾶς πέρδικας.

— Ἄ! εἶναι ἐκ τῶν διακεκριμένων σοφῶν μας.

— Ὁ Νοδιέρου διακεκριμένος σοφός!.. Δύνασθε, παρακαλῶ, νὰ μοὶ εἰπῆτε ὅποιον κορόκειμα ἐφεύρε;

— Τοῦλάχιστον εἶναι ἄνθρωπος ἀξιαγάπητος, συνδαιτυμῶν θελκτικώτατος.

— Αὐτὸ δὲ με διαβολίζεις! Σᾶς λέγω κύριέ μου ὅτι εἶναι ἄνθρωπος πικρὴ ἀμοιβῆς συμπεριφοράς καὶ εὐγενεῖς τρόπου. Βεβαιωθῆτε ὅτι ἔφαγε τρεῖς εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ δὲν τοῦ ἔλθεν ἡ ἐλάχιστη δυσπεψία! καὶ ὀνομάζετε τοῦτο εὐγένειαν;

Ὁ ὑπερευγενής ὅμως συγκαταβαίνει πολὺ περισσότερο τοῦ Καρόλου Νοδιέρου, καὶ δὲν ἤθελε διαρῆσαι ν' ἀποθάνῃ ὑπὸ δυσπεψίας, μᾶλλον παρὰ νὰ μὴ θελήσῃ, παρακαλούμενος ὑπὸ ὠραίας κυρίας, νὰ φάγῃ τὸ ἥμισυ παραγεμιστοῦ δάγνου, διότι μετὰ τὴν εὐγένειαν, οὐδὲν ὑπαρχεῖ ἐν τῷ κόσμῳ τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ ἴσον ὅσον τὸν παραγεμιστὸν κούρκον· καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ὀλίγον παράσιτος καὶ λαίμαργος· ἀλλὰ κατὰ τοῦτο, ὡς καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ εἶναι ὁ συγκαταβατικώτατος (ὁ πλέον *καλόβολος*) ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, καὶ ἐὰν φοροῦντες τὸν τοῦ θαλάμου χιτῶνά σας (*robe de chambre*) τῷ προσφέρετε γεώμηλα, εὐρίσκει πάλιν τὸν τοῦ νὰ τὰς ἐπαίνεσῃ διὰ τὴν ἡδονικὴν γεύσιν των, καὶ τὴν ἀβρότητα τῆς ὀσμῆς των· πιθανὸν ὅμως εἰς τὴν προσεχῆ πρόσκλησίν σας νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἔχει κατεπίγυσαν ἐργασίαν, βεβαιῶν ἡμᾶς εἰλικρινέστατα ὅτι εἶναι περίλυπος δι' αὐτό.

Εἰ καὶ ὀλίγον γελοῖος, ὁ ὑπερευγενής κατέχει τὸ πρῶτον τοῦ νὰ γίνηται εὐπρόσδεκτος πανταχοῦ, καὶ ν' ἀγαπᾶται ὑπὸ πάντων. Ἄνὰ πᾶν ἔτος, ἀπὸ τῆς δεκάτης τετάρτης δεκεμβρίου, μέχρι τῆς δεκάτης ἕκτης Ἰανουαρίου, προσβάλλεται ὑπὸ σφοδρᾶς καττορροῆς, ἣτις τὸν περιορίζει εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ κάμῃ ἀνακωχὴν ἐπισκέψεων· ἀλλ' ἐπειδὴ πάντες γινώσκουσι τὸ αἴτιον τούτου, πάντες τὸν συγχωροῦσι δι' αὐτό, καὶ ἕκαστος εὐχριστεῖται εἰς τὴν ἐμφάνισίν του πάλιν εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν ἱῶν.

ΣΥΓΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ.

1. Ἐν παντὶ πράγματι ἡ ὑπερβολὴ εἰς ἐλάττωμα, ἀλλ' ὅμως ἡ ὑπερβολὴ τῆς εὐγενείας τοῦ τρόπου, ὅσον δὴποτε γελοία καὶ ἂν ἦ, οὐδὲν ἄλλο ἢ φίλους θέλει περιποιῆσαι εἰς ἡμᾶς.

2. Ἡ μόνη τοῦ εἶδους τούτου ὑπερβολὴ ἦν πρέπει νὰ φοβῆσθε, εἶναι ἡ χαμερπὴς κολακεία, ἔστω καὶ πρὸς κυρίας.

3. Καὶ ὁμοῦ ἀπόφευγε τὴν μέχρι γελοιώδους ἐπιτηδεύσεως εὐγένειαν τοῦ τρόπου σου.

4. Ἡ πολλὴ λεπτότης, ἐν πᾶσιν, ἀφαιρεῖ τοῦ βάρους.

5. Μὴ γίνου δειλὸς ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐὰν δύνασαι· ἀλλὰ μὴδὲ λάμβανε τσοῦτον θάρρος, καὶ ἀσύστολον εὐστρεφίαν, ὡς νὰ θεωρηθῆς ὑπὸ τινῶν ὡς αὐθάδης.

(Ἔπειτα συνέχεται)

ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΑΠΟΚΡΥΦΑ.

(Συνέχεια).

ΙΓ. Η ΠΙΠΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΠΑ.

Τὸ βασιλικὸν θέατρον τοῦ Κόβεντ Γάρδεν (*Covent-Garden*) κεῖται ἐν Βώ Στρητ, καὶ ἐκ τῆς βουρείας πλευρᾶς κοινῶν μετὰ τῆς ὁδοῦ Ἄρτης (*Hart Street*). Εἶναι δὲ οἰκοδομὴ μεγάλη καὶ ἀρκετὰ χარიέσσα (1). Τὸ δὲ μέγιστον εὐτύχημα ὑπῆρξε τὸ ὅτι δὲν ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ ἀρχιτέκτονος Νάσχη. (*Nash*).

Οἱ ἐκλεκτοὶ ἄνθρωποι (*genteel people*) ὑπάγουσιν μᾶλλον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔχουν δίκαιον διότι ὁ Ἅγιος Παῦλος εἶναι ὠραιότερος τοῦ θεάτρου τῆς Δρούρη Λαίνης.

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ συρμού δὲν ἔχουσιν καλλιτέραν ἀνασχόλησιν, τὰ θεωρεῖα τῆς Ἰταλικῆς ὀπερας εἶναι πλήρη. Τοῦτο εἶναι τὸ παραδεδομένον καταφύγιον, ἡ μόνη περιοχὴ ἣτις ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς εὐγενεῖς ὑπὸ τοῦ αὐρομυῆδρομῆ εἰς τὴν Δρούρη Λαίνην εἶναι ἐξαιρέσις καὶ παρεκτροπὴ, καὶ τοξεῖδιον εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἡγεμόνος ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ἀνοιδεστατίας ἀλλοτροπίας. Ὅσον δὲ διὰ τὸ Κόβεντ-Γάρδεν παριστώσιν ἐν αὐτῷ τὰ δράματα τοῦ Σακεσπέρου. Καὶ ποῖος θέλετε νὰ ὑπάγῃ ν' ἀκούσῃ τοῦ Γερολλήτου τὰς βραβυδίας! εἰς τὸ Λονδίον τώρα ἡμεῖς ἔχομεν καλλίτερα τούτων πάντων ὁ Σακεσπέρου τὸ πολὺ πολὺ εἶναι καλὸς διὰ τὸ σκυλολόγιον.

Τὴν ἐσπέραν ταύτην παρίστων ἐν Κιβεντ Γάρδην γερμανικὸν τι μελόδραμα τοῦ Καρόλου Ουέβερ ἐπιγραφόμενον *Φρεῖσιντε*, καὶ τοὺς συνήθεις τεχνίτας ἀντικατέστησε γερμανικὴ συνοδεία μουσικῶν.

Τὸ ἔργον ἦτο ξένον παριστώμενον ὑπὸ ξένων καὶ διὰ τοῦτο οἱ εὐγενεῖς ἠδύνατο νὰ ἔλθωσι καὶ τὸ θαυμάσωσι, χωρὶς νὰ βλάψωσι πολὺ τὴν ὑπόληψίν των. Ἀπὸ τῆς πέμπτης καὶ ἡμισείας ὥρας πλῆθος λαοῦ περιεκύκλιον τὸ θέατρον, τὰ δὲ γειτινιάζοντα καπηλεῖα φοιταγωγοῦμενα εἰδείκνουν τὰ ἐντὸς αὐτῶν πλήρη πελατῶν, καὶ οἱ *πολιτισμένοι* (κλητήρες) μετὰ τοὺς ἡμιδέρμους πῖλους καὶ τὰς μολυβδοῖνας βάρδους των ἤρχιζον νὰ φαίνωνται.

Ἐν Λονδίῳ ὅταν ἐμφανισθῶσιν οἱ κλητήρες, οἱ κλέπται δὲν ἀπέχουσιν μακρὰν· καὶ ἤθελε νομίσει τις ὅτι οἱ τελευταῖοι οὗτοι καταδιώκουσι τοὺς πρώτους. Τοῦλάχιστον εἴμεθα βεβαίον ὅτι οἱ κλητήρες δὲν καταδιώκουσι τοὺς κλέπτας.

Ἐν ἐκ τῶν εἰρημένων καπηλεῶν, κείμενον ἐν τῇ σκολιᾷ ὁδῷ καλουμένῃ Ἐμπροσθινῇ Διόδω (*Before Lane*) ἰνίσθη ἀπὸς ἀξίει μετὰ τῆς Βώ-Στρητ καὶ Δρούρη-Λαίνης, ἔκειτο ἐν ἐκ τῶν εἰρημένων καπηλεῶν, διετήρει ἐπίδειξιν τινα, καὶ ἐφαίνετο λυπούμενον διὰ τὴν παρωχημένην λαμπρότητά του· ἐξῶθεν λείψανόν τι παροσῆμου ἐκρέματο ἐπὶ ἐσκωριασμένης ῥάβδου σιδηρᾶς· εἰς δὲ τὰ ἐντὸς, ἔκει-

το ἐπὶ τοῦ λογιστρίου δωδεκάς ποτηρίων, ἐξ ὧν τοῦλάχιστον τα ἑξ ἦσαν βραγισμένα, καὶ τὸ συνδιαλεκτῆριον εἰκοσι δὲν εἶχε πλέον παραπετάσματα, τοῦλάχιστον ἐκοσμεῖτο ἐντελέστατα ὑπὸ ἱστῶν ἑράχνης· τὸ δὲ ἀντλητήριον (*The tap*) ἦτο σωρὸς ἐρειπίων προελθόντων ἐκ τῆς καταπτώσεως τῆς ὀροφῆς· οὐδεὶς εἰσῆρχετο ποτε εἰς τὸ ἀντλητήριον.

Τὸ καπηλεῖον τοῦτο ἦτο τὸ καλούμενον *Ἡ πίπα καὶ ἡ κόπα*.

Τὴν στιγμήν ταύτην, τουτέστιν ἡμίσειαν περιπυώσαν πρὸ τῆς ἀνοίξεως τοῦ θεάτρου, δὲν ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ εἰμὴ τρεῖς ἢ τέσσαρες πελάται ἀθλιεστατῆς ὕψεως, πίνοντες καὶ καπνίζοντες εἰς τὸ διαλεκτῆριον.

Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ταλαίπωρος τις κόρη εἰσῆρχετο καὶ ἐξήρχετο, δεικνύουσα ὑπὸ τὴν ἀμυδρὰν λαμπρὴν εἰς καπνισμένου λύχνου τὸ παιδαριώδες πρόσωπόν της, ἐθθαμένον, μεμαραμμένον καὶ γεγρακὸς, καὶ πάλιν ἐξήρχετο ἵνα φρουρῇ ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου. Καθ' ὅσον δὲ ἐπλησιάζον ἡ ὠρα τῆς παρασκευῆς, ἄλλοι πελάται ἐφθανον καὶ ἐλάμβανον ποτήριον ζιζέβρας ἐν τῷ λογιστρίῳ.

— Κόπιασε, Μιχαλιῶ, κόπιασε γαρβρέ μου, εἶπεν ἐξῶθεν μικρά τις καὶ ἰσχνὴ φωνή· ἔμβα πρώτος. Τί διάβολο, εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ξέρω νὰ φέρωμαι.

Σχεδὸν συγχρόνως δύο ζεύγη διῆλθον τὸ λογιστῆριον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ διαλεκτῆριον.

Τὰ δύο ταῦτα ζεύγη ἦσαν λίαν ἀξιθητά. Τὸ πρῶτον συνέτατο ἐξ ἑνὸς κορασιῶ μὲν δεκατριετοῦς, κρατούντος τὸν βροχινονα βρωμαλέου νεανίσκου τεσσαράκοντα ἐτῶν. Τὸ κοράσιον τοῦτο περιεῖχε συγκεφαλισμένον ἐν αὐτῇ πᾶν ὅτι οἰκτρὸν δύναται νὰ ἴδῃ εἰς τὰ εὐθεῖα ὁδοῦ ἀποπλανηθέντα κοράσια τοῦ Λονδίνου. Ἦτο ἰσχνὴ καὶ κάτωχρος, μὲ ἐπίχρισμα ἐρυθράματος ἀδεξίως ἐπιτεθειμένου. Τὸ ἀνάστημά της περιορισθὲν πρὸ τοῦ τεράματος τῆς αὐξήσεως ὑπὸ καταχρήσεων παντὸς εἶδους, ἔφερον ἐν μικρῷ τοὺς χαρακτῆρας ἀναστήματος γυναικῆς ὠρίμου. Τὸ κεκμηκὸς πρόσωπόν της ὑπέβαινε καλλολογὴν μαρμαρίσσαν πραιριώτατα, καὶ τσοῦτον ὡσεὶ μὲν ἐφαίνοντο ἴσχνη οὐτίς. Οἱ ὀφθαλμοὶ της περικλειόμενοι ὑπὸ βλεφάρων ὑποκεκουμένων, ἐβρίπτον ἐξ ἐκείνων τῶν βλεμμάτων, ἅτινα δὲν ἠσθάνθησαν ποτὲ τὴν αἰδῶ. Τὸ στόμα της ἠνοίγετο σπασμωδῶς διὰ νὰ ἐκβαλλῇ τοὺς βραγχώδεις καγχασμοὺς ἐξηνητλημένους καὶ ἀσθμαιοῦσας φωνῆς.

Ἰγνοῦντο δὲ αὐτὴ ἡ φθισικὴ.

Ὁ σύντροφός της ἦν ὀνομάζετο Μιχαλιῶς (*Mich*) οὐδὲν εἶχεν ἰδιαιτέρον εἰς τὴν ὕψιν καὶ τὸ ἐξωτερικόν του ἐν γένει. Λέγομεν δὲ ἀπλῶς ὅτι ἦτο εἰς ἐκ τῶν *μυιοχαφῶν* τοῦ Λονδίνου, μὲ σῶμα ἐξωγικὸν ὑπὸ τοῦ βροδινοῦ καὶ τοῦ ζύθου, μὲ κόμην πυρρὰν καὶ πρόσωπον πεφλογισμένον, ἅτινα πάντα παρεῖχον ἀντιθεσιν ζωηρὰν μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς συντροφῆς του.

Τὸ δεύτερον ζεῦγος ἦτο τὸ ἀντίθετον τούτου·

Συνήγατο ένα γυναικό: σιδερά: τὸ σώμα, τρυχιές, σκουθρώπη: και κούτσουρα τῆν ὄψιν, και μικροῦ τινος παιδιού:

Ἡ σιδερά αὐτῆ γυνή ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς αἱ ὀδρόφρονι τῆς ἑσπέρης ἐφόρει κάλυμμα τῆς κεφαλῆς γυναικείον, ἐπεσθύτην ἀνδρικόν, και μικρὰ ὑποδήματα ὑπὸ τῶν ποδῶν. Ἄπαντα δὲ τὰ μέρη τῆς ὠρχίας: τῆς στήλης: ἦσαν δεύοντες: τετριμμένα, και μάλα τὸ κλυμαῖ της (καπελίνον) ἔφερον ἐφ' ἑνὸς τοῦ ἱκανὰ ἔχῃ τῆς προσθίλης τοῦ ἀνέμου, ἅτινα ὅμως πθικνωτέρων νὰ προῖθον ἐκ γρονθοκοπημάτων. Ὡσαύτως Μαργαρώ, εἶχε πατήσσει τὴν σαρκατάραν της, και ἐκάπνιζε με κάπιοςτριγγα κοντόν, ἔχοντα μεγάλη κίμαινον (lou-lar).

Ὁ καθαλιέρος της οὔδεις ἄλλος ἦτο ἢ ὁ Σάλιαγκας: ἀδελφός της Λουῖς: τῆς φησιτικῆς.

Εἰ και δὲν περιελαμπόν θέματα ἡ τετράς αὐτῆ, ἡ ἐμφάνισις της ὅμως ἐδύλετο εἰς κίνησιν τὴν πρωτοπικόν της Πίππας και τῆς Κούπας. Ἡ κάπηλος Πέγη, ἡ ἐπὶ νόμαζομένη Μάγισσα, φρενολόγη: γυνή, ὅποια εἰσὶν αἱ ἀνεκφύμενοι εἰς τὸν βρόχιον τοῦ Λονδίνου, ἐκάλεσε τὴν βοήθην αὐτῆς Ἄσσην, και ἐσπεύσε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκάθισαν οἱ εἰσελθόντες.

— Κλημέρα Μάγισσα, εἶπεν ὁ Σάλιαγκας με τόνον ἀργοντικόν, — κλημέρα κοκκινομαλλοῦ Ἄσση! δὲν χαιρετάτε τὴν κυρίαν μου τὴν Μαργαρώ, τὴν ἀδελφὴ μου τὴν Λουῖ, και τὸ γαμβρό μου τὸν Μιχαλιώ; τί διάβολο! ... ἔλα, φέρτεμας Ζινέβρα και μπίβρα! και ὅτι ἄλλο ἔχετε στοῦ πικαιοκάπηλό σας, ἀναθεματισμέναις ... ἐγὼ θὰ πληρώσω!

— Πάγει καλά, μικρό μου ἀφεντικό Σάλιαγκάκη, ἀπεκρίθη ἡ Πέγη χαιρετώτα κυκλοτερόως.

Δὲν εἶμαι μικρός; ἀνεδύστη ὁ Σάλιαγκας θυμωθῶς, και κτυπῶν διὰ τῆς πυγμῆς τὴν χωλὴν τράπεζαν εἶμαι πῆν μεγάλης ἀπ' τὴν ἀδελφῆ μου τὴν Λουῖ, πῶ εἶμαι γυναικὶ τοῦ Μιχαλιώ ... και ὁ Μιχαλιώ εἶναι πέντε ποδιάρια ἐξ δάχτυλα ... Ζινέβρα νὰ μὰς φέρης, ἀρρῶθωνιστικῆ τοῦ δήμιου!

Ἡ Μάγισσα ὑπέκλινε πάλιν μεσιδιώσα, και ἀπῆλθεν ἕνα φέρη ποτόν.

— Διψῆς, Λουῖ; ἠρώτησεν ὁ Σάλιαγκας.

— Πάντα διψῶ, ἀπεκρίθη ἡ Λουῖ. Δός μου καπνὸ Μιχαλιώ ... δὲν ἔχωσ κλιετὴ στή σκυοῦλά μου! ...

— Ἄκουσε Μιχαλιώ, ἐπανέλαθεν ὁ Σάλιαγκας, θέλω νὰ κάμης τὴν τύχην σου, ἐπειδὴ και εἶσαι ὁ ἐραστικῆς της ἀδελφῆς μου, και ἐγὼ εἶμαι σὺν πατέρας της, γιὰ τί ὁ δικός μας ὁ πατέρας εἶναι ἕνας φτωχός και τίμιος ἄνθρωπος ὁ κακομάρης.

— Μὴ λὲς γιὰ τὸν πατέρα, Σάλιαγκάκη! εἶπεν ἡ Λουῖ γυνομένη καταφής: εἶναι καλὸς ἄνθρωπος ... Δός μου λίγο καπνὸ Μιχαλιώ.

— Πάγει καλά, Λουῖ, πάγει καλά! ... ὁ πατέρας μου ὅ,τι θελεῖ ἄς εἶναι ... Μὰ ὅτο γιὰ τὸ Μιχαλιώ, τοῦ ἔχω μιὰ θέσι στὴν τζέπη μου. Χαιρωμένη μου Μαργαρώ, νὰ τὴν Ζινέβραν πιε στὴν ὠγειά τ' ἀντροῦ σου.

Ἡ Μαργαρώ ἐκβύλασε τὴν πίππην ἐκ τοῦ στόματος.

— Καὶ ποὺ εἶν' ὁ ἀντρος μου; ... εἶπε με ὕρος ἀπορίας.

— Τι γλυκεῖά φωνή πῶχει αὐτὴ ἡ Μαργαρώ! ἀνεδύσθη ὁ Σάλιαγκας, ὁρῶν κανεὶς πῶς ἀκούει τὴν τρομπέτα της κερκλικῆς ... Ἐγὼ εἶμ' ὁ ἀντρος σου, θεά μου! ... Τι διάβολο δὲν εἶναι ἐστὶς;

— Ἐχεις δίκαιο! εἶπεν ἡ Μαργαρώ, χώνουσα πάλιν τὴν πίππην εἰς τὸ στόμα της.

— Καὶ τί θέτι θὰ μὴ βρῆς μικρὴ μου Σάλιαγκάκη; ἠρώτησεν ὁ Μιχαλιώ.

— Γαμβρό μου, τοῦ σπῶ τὴ μούρη ἀν μου πῆς: ἀκόμη μιὰ φερὰ μικρὸ ... ἐκατάλαδες;

Θέλω νὰ σοῦ δώσω μιὰ θέσι ... Ξέρεις νὰ γαυγίζῃς, Μιχαλιώ;

— Νὰ γαυγίζω! ! !

— Ναί! ... ἐγὼ ξέρω νὰ μιγουρίζω ... ἄκουσέ με.

Ὁ Σάλιαγκας ἔχωσε τὴν κεφαλὴν του ὑπὸ τὴν τράπεζαν, και πᾶρυτα ἠκούσθη μισοῦρισμα ὄξυ, πικρατεταμένον, και βιλῶν φρενολόγη: δι' ὅλης τῆς ἡμιτόνου κλίμακῆς (échelle-chromatique).

Ἡ μεγάλη Μαργαρώ τοσοῦτον ἠπατήθη ὥστε ἠγέρθη ἐκ τῆς θέσεώς της, και αὐτὸς ὁ Μιχαλιώ, πλήρης ἐμπιστοσύνης, ἐκύψεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἡ Λουῖ ἔδραζε τῆς εὐκαιρίας και κατέπει διαμίας τὴν Ζινέβραν του.

Ἄλλὰ πρὸς τοῦτοῖς ἡ Μάγισσα και ἡ Ἄσση ἠκοκκινομαλλοῦ, ὠρηταν εἰς τὸ λογιστήριο, ὠλισμῆναι με λαβὰς σαρώθρων, διὰ ν' ἀποδιώξωσι τὸν ὑποτιθέμενον αἴλουρον, ὅστις ἐξέπεμπεν ὀλολυγμούς τοσοῦτον οἰκτρούς.

Ὁ θριαμβὸς τοῦ Σάλιαγκας ἐκορυφώθη.

— Ζινέβρα φέρε! Μάγισσα Πέγη!

Δὲν βλέπεις τὴν ἀδελφῆ μου τὴν Λουῖ πῶ κοντεῦει νὰ λιγοθυμήσῃ ἀπ' τὴ διψῆ, και τὴν Ζαχαρένια μου τὴν Μαργαρώ πῶ ἔχει τὸ λάρυγγα στεγνὸν σὰ ... στεγνὸν σὰν ὅ,τι θέλῃς.

— Μιχαλιώ! δός μ' ὀλίγο καπνὸ! εἶπεν ἡ Λουῖ, βαρεῖαν ἔχουσα ἤδη τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῆς μέθης.

— Βλέπεις γαμβρό μου, πῶς ξέρω νὰ γαυγίζω! ἀνεδύσθη ὁ Σάλιαγκας: ξέρεις και σὺ νὰ γαυγίζῃς;

— Τί τέχνη εἶν' αὐτὴ; εἶπεν ὁ Μιχαλιώς ὑψῶν τεὺς ὤμους.

— Δὲν εἶναι τέχνη! ... Και πόσος κερδεύεις σὺ, ξεφορτόνοντας τῆς μαροθῆς.

— Τρεῖς σιλλίνια! δὲν τὸ ξέρεις, μαθές;

— Πάγει καλά ... Και τί ἄλλο κερδίζεις ἀπ' τῆς κλεψιάς σου;

— Μίλα σιγνὰ! πικαιοπαῖδο ...

— Δὲν εἶμαι παιδί, χοντροδούδαλε! ... τ λοιπὸν πόσος κερδεύεις.

— Κατὰ τὴν περίεσιν ... μὰ μικρὰ πράγματα

— Βάλε μου νὰ πιῶ, Μιχαλίη! εἶπεν ἡ Λουῖ και δός μου καπνὸ.

— Μικρὰ πράγματα, ἐπα ἐλάθεν ὁ Σάλιαγκας βαλλὼν τὴν χεῖρ ἐν τὸ θυλακίον τοῦ κῆ ἐκβαλλὼν τὰς λίρας τῶν Κ. Κ. Ἐδ ὑπὸ τοῦ και Σ. λιπονοῖδου τί κερδίζω ἐγὼ, γαμβρό μου, ἐξὸν ἀπο τὰ τυχερά.

— Μισορίζοντας; ... εἶπεν ὁ Μιχαλιώ, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ ἠνεώγησαν ἐκθαρμῶς.

— Μισορίζοντας γαμβρό μου, σὰν τοῦ Μαρτίου τὸ γάτο ... Να, ὠραία μου Μαργαρώ, παρε και σὺ μιὰ λίρα! να!

Ἡ Μαργαρώ ἐπῆρε δύο, χωρὶς νὰ τῷ εἶπῃ εὐχαριστώ.

— Ἄμ' ἐμένα; εἶπεν ἡ Λουῖ.

— Ἐμένα θὰ σοῦ ἐπῶ νὰ πιῆς ... τὸ λοιπὸν Μιχαλίη;

— Τὸ λοιπὸν, ἦλελ νὰ ξέρω νὰ γαυγίζω, Σάλιαγκά.

— Πρέπει νὰ μάθῃς ... και ὅταν μάθῃς νὰ γαυγίζῃς, γαμβρό μου, με τὴν προσαῖξ μου σὲ ἐαλλω στὴ θέσι τοῦ Σῶν τοῦ Σῶν ἔξω: γνωρίζεις δὲ τὸν Σῶν, τὸν πρῶτον ἐραστῆ τῆς Λουῖ, πῶ σκοτώθηκε σήμερον ... ἀπὸ κακιά ὦρα.

— Σκοτώθηκε! εἶπεν ἡ Λουῖ με φωνὴν βραγγῶδῃ: καλὴ! σῶθηκε πάλι ἡ Ζινέβρα μου.

— Ζινέβρα φέρ' ἰδῶ! Μάγισσα Πέγη ἡ ἀδελφῆ μου κάυκε ἀπ' τὴ διψῆ, και πρέπει νὰ βεῖξῃ κομματάκι τὸ λάρυγγα της ... Εἶματε σύμφωνοι, Μιχαλιώ.

— Εἶματε ... μπείνω στὸν τόπο τοῦ Σῶν. Ἡ Ζινέβρα ἐφέρθη, και ἡ ὠραία τετράς ἐπιεν, ἐκάπνισε και πάλιν ἐπιεν σχεδὸν ἐν τέταρτον ἀκόμη ὅτε ἠκούσθη κίνησις ἐν τῇ ὁδῷ.

— ἦτοιξε τὸ θέκτρο! εἶπεν ὁ Σάλιαγκας ἐγειρόμενος, Μιχαλιώ, πᾶμε;

— Λοῦ, σῆνω νὰ πᾶμε, ἐφώναζεν ὁ Μιχαλιώ! πᾶμε νὰ δουλέψωμε! σῆνω ἀκκαμάτρα!

— Ἐχω φρενὸν ἰδῶ μετὰ! εἶπεν αὐτῆ, δεικνύουσα τὸ ἰσχυρὸν και ἀσθματικὸν στήθος της.

Ἡ κακομοῖρα ἡ Λουῖ! εἶπεν ὁ Σάλιαγκας θυμαλῶς, σοῦ πληρώω δυὸ σιλλίνια τῆ βραδυὰ πῶ θὰ χάσῃ, Μιχαλιώ μου ... Ἄρητέ τὴν ἡσυχίαν! ... Πέγη Μάγισσα, δὲς Ζινέβρα τῆς ὠραίας μου Μαργαρώς, και τῆς Λουῖς ὅσο ζητήσουν... και νὰ σὲ πιῆξῃ ὁ διάβολος, Μάγισσα!

Ὁ Σάλιαγκας ἐξῆλθε δραμαίως μετὰ τοῦ Μιχαλιώ, διήλθε τρέχων τὴν ἐμπροσθινὴν διάδον, και μετ' οὐ πολὺ γαμβρός τε και γυναικάδες ἴσως ἐρέθησαν ἀπέναντι τοῦ θεάτρου τοῦ Κόσεν-Γάρδεν, τοῦ ὁποῖου αἱ θύραι ἠνοιγόντο τὴν στιγμήν ταύτην.

ΙΔ'. ΚΑΤΑΓΡΑΦΑΙ ΤΩΝ ΘΥΛΑΚΙΩΝ.

Ὅτε Σάλιαγκας και ὁ Μιχαλιώ; ὁ γαμβρός του ἐφθισαν ἐμπροσθεν τοῦ θεάτρου, ἡ σκηνὴ μετέβαλεν ἐλοτελῶς ὄψιν ὅλον τὸ πλῆθος τῶν καπηλείων, αἱ διάφοροι συμμορίαι, αἱ πρῶν διεσπαρμέναι τῆδε κα-

καίτε εἰς τὰς διαφόρους ὁδοὺς ὠρησαν ταυτοχρόνως πρὸς τὴν εἰσοδον, και προῖθον ἐκ τούτου ὄχλος ψευδῆς: πλῆθος τοῦ ὁποῖου μάλις τὸ ἤμισυ ἀπέβλεπαν εἰς τὴν ἰδὴ τὴν παράστασιν: τὸ δε ἕτερον ἤμισυ ἐσύγκειτο ἐκ κλεπτῶν, και κληνῶν, ὧν οἱ μὲν πρῶτοι εἰργάζοντο, οἱ δὲ τελευταῖοι ἐθεώρουν μετ' ἀπαθείας ἀταραξίας. Μεταξὺ τοῦ πλῆθους τούτου ὑπῆρχον και πολλοὶ ἐκ τῶν γνωρίμων μας.

Ἰδοῦ! εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ πλῆθους εἰσδύον εἰς τὸ κέντρον φοργμοῦ ζῶντος. Αἱ χεῖρες του ἐργάζονται με ταχύτητα θυματοργόν: και πῶ ἐξερπίζονται, ὡ θεῖ, πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ οἰκειοποιούμε α; οὐδὲν περιφρονεῖ: βινόμακτρα με ταξωτὰ, βχιμβάκερα, ὠρολόγια, κρῖσπιδα φορεμάτων, τὰ ὅποια ἀποκοπτεῖ χωρὶς νὰ λάθῃ τὴν ἐλαχίστην εἰδήσιν ὁ ἰδικτήτης: τῶν ὅλα τῷ φαίνονται καλά, και παντοῦ εἰσδύει: αἱ χεῖρες του πληροῦνται ἀδικητόως, και ἀδικητόως κινουῦνται.

Ἀκολουθεῖτε μετὰ προσοχῆς: ἰδὼν κλητήρ τις ἀργίωπος, ὅστις συλλαμβάνει αὐτόν ἐπ' αὐτοφώρῳ ὁ φίλος μας στρέφει και τῷ ἀπευθύνει μεσιδικμα γοητευτικόν.

Χαίρωμαι πῶ σας βλέπω κύρ Γρονθοκοπέ, τῷ λέγει λίαν χαιρέντως, ἐλπίζω ὅτι και ἡ κυρία Γρονθοκοπέ εἶναι καλά, ὅπως τὸ ἐπιθυμῶ ... Σᾶς εἰχτούσα ἀπὸ ὁαὶ ἡμέρας, γιὰ νὰ σᾶς κάμω ἕνα μικρὸ βεγάλο.

Ὁ ἀργός τῆς ἀτυνομίας ὑπομειδᾷ και αὐτὸς, ἀπλῶναι τὴν χεῖρά του και δεγεται μίαν λίραν, τὴν ὁποῖαν ἀποκοπτεῖ μετ' ἐπιτηδείότητος δεικνύουσῃ τὸν πρῶν πλείτην εἰς ἀπόρημα μιᾶς λεύγας.

— Καλὴ νύχτας! ἐπαναλαμβάνει ὁ φίλος Βῶθης, προσκυνῆματα τῆς κυρίας Γρονθοκοπέ.

Και τῶτα εἰπὼν, ἐξακολουθεῖ ἀταράχως τὸ διακοπὴν ἔργον του. Πιάνει και πάλιν παίρνει! Ἄς στρέψωμεν τὸ βλέμμα ἄλλῳ.

Εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ ὄχλου ἰδοῦ ἰσχυρὴν τῆς κεφαλῆ και μακρὰ, ἥτις ὑπερβίβει πᾶσας τὰς ἄλλας κεφαλὰς, τὸ εὐλαχίστων κατὰ τέτταρας μεγάλους δακτυλοῦς. Εἶναι σοβαρὰ, ὑποσηρῆζομένη ὑπὸ λκιμοδέτου τριχίνου, και πεφυτευμένη μετὰξὺ δύο ὤμων καλυπτομένην ὑπὸ κυνοῦ ἐπεινδύτου.

Ἡ κεφαλὴ αὐτῆ ἀνῆκεν εἰς τὸν ἀργίον και ἀξιόλογον φίλον μας καπιτᾶν Παδδὴν Ὁχράνην, ὅστις συνώδευε τὴν κυρίαν Λωροθέαν Βουρνέταν και οὐχὶ ἄλλην.

Ἐν τοσοῦτῳ τὸ πλῆθος εἰσῆρχετο, ἀλλ' εἰσῆρχετο θραδέως, και οἱ κλέπται εἶχον καιρόν νὰ φορολογῶσιν ἐν ἀέτι.

Ἰπομονὴ φίλη κυρά Βουρνέττα, ὑπομονὴ Λωροθέα! ἔλεγεν ὁ κλοκαχῆθος καπετάνιος, ἀκόμη ἕνα τεταρτάκι τῆς ὦρας και θὰ ἠουχάτωμε σταῖς θέσαις μας, πῶ ἔχω πικασμέναις σταῖς γαλαρίας. Νὰ με κάψῃ ὁ θεὸς Λωροθέα ἂν σοῦ λέγω ψιμκτα, ταῖς ἐπλήρωσα ἀπὸ δέκα σιλλίνια τὴν κάθε μιᾶ.

— Ὡ! Παδδὴ, ὦ! Κύριε Ὁχράνη! ἐπιθυρίσεν

ή κυρά Βουρνέττα, ἐπίνγηκα . . . πληρώνω ἔξ πέναις ἂν μὲν βρῆς ὀλίγον ἀέρα.

Ὁ καπετάνιος, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑψηλὴ κεφαλὴ ἦτο ἐντελῶς ἐκτεθειμένη εἰς τὴν ἐσπερινὴν αὐραν, ἦτις ὁμοίως δὲ εἰσέδουε μέχρι τῆς ταλαίπωρου συντροφίου του, τῆς τεθαμμέης ἐν τῷ πλήθει, ἀπέπνευσεν ὅσον μακρότατον, καὶ γλυκυθύμως.

— Πῶς διάβολο σου φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει ἐδῶ ἀέρα, Δωροθέα; ἤρώτησεν. Ὁ ἀέρας σφυρίζει μὲς σ' αὐτιάμου . . . Ἀχ! κκοριζήκε. σ' ἐπίασα!

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἀπικυβήθησαν εἰς κύριόν τινα τοῦ ὁποῖου ἐπίασε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον του τὴν ἐκρατεῖ δυνατῶ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ γραφῇ ἕνεκα τῆς πίεσεως τοῦ πλήθους.

— Κύριοι, εἶπεν εἰς τοὺς ὄπισθεν γείτονάς του, φερθεῖτε ὡς ἀληθινοὶ Ἄγγλοι, δι' ἀγάπην τοῦ θεοῦ! . . . συλλαθετε αὐτὸν τὸν ἄθλιον κακυδρον, πῦθ δὲ γνωρίζει καλὰ τὴν τέχνην του, νὰ πᾶρ' ὁ διάολος! Ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίθη εἰς τὴν πρόκλησιν τούτην ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ γωμικὸν ἕκαστος δι' ἑαυτὸν ἐφαρμόζεται μετ' αὐστηρότητος ἀνάμπτου.

— Δωροθέα! ἀνεβόησεν ὁ καπετάνιος, τοῦ ὁποῖου ἡ χεῖρ ἤρχισε νὰ ἐξοσθενίζηται, βγαλε τὸν βρῆχονά σου, εἰδὲ μὴ νὰ σὲ πᾶρ' ἡ ὄργη, καὶ πᾶσις νὰ μοῦ κρατήσης αὐτὸν τὸ φονιά.

Ἡ Κυρά Βουρνέττα ἐπειράθη νὰ γραφῇ, καὶ κατόρθωσε νὰ πιεσθῶς ἀτμομηχανῆ, καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Ἐν τούσῳτῳ ὁ κλέπτης, διὰ διηκεοῦς πίεσεως τοῦ καρπού τῆς χειρὸς τοῦ Παδδῆ ἐξαντλήσας τὴν δύναμιν του, τὸν ἠνάγκασεν ἐπὶ τελοῦς νὰ τὸν ἀφήσῃ.

Ὁ καπετάνιος ἔψυξεν ἀμέσως τὸ θυλάκιον του, καὶ ὁ κακυδρον δὲν ἀπέτυχεν! εἶπε γογγύζων. — Δὲν γνωρίζω ἄλλαν ἀπὸ τὸν κατεργᾶρη τὸ Βῆθ νὰ ἔχη τόση φιάκα . . . καὶ ὁμοίως ἐγὼ εἶχα νὰ τοῦ πῶ . . . Κυρία μου, μ' ἔκλεψαν τὸ μανδῆλι μου.

— Κύριε Ὀρχάνη, ἀπεκρίθη ἡ κάπηλος, κοντεῦθ νὰ σκάσω.

— Ὁ διάολος νὰ . . . δηλαδὴ ψυχὴ μου, ὡς λυποῦμαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδίαν, τὸ μανδῆλι ἐκλεῖνε τὸ εἶχ' ἀγοράσει μισὸν τάλαρο στοῦ Χαραφιὸ τοῦ δρόμο (Field-Lane) ξεύρετε Κυρία μου.

— Καλὰ νὰ παθῆς, κύριε Ὀρχάνη! ὁ θεὸς σ' ἐπαίδευσεν . . . ὅλα τὰ μαντήλια πῦθ πουλοῦε στοῦ Χαραφιὸ τοῦ δρόμο εἶναι κλοπιμαῖα . . . Οὐχί! θὰ λιγοθυμῶ, κύριε! . . . καὶ ἂν ἀγόραζες τὰ μανδῆλια σου σὺς ἑταίραί μου τῆς κυρᾶ Κρύβης, ἢ ἂν θέλῃς . . .

— ἢ ἂν θέλῃς στοῦ διαβόλου, κυρία μου!

— Οὐχί! θὰ πνιγῶ, κύριε!

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Καπετάνιος καὶ ἡ σύντροφός του ἐπάτησαν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν βαθμίδων ἐνταῦθα ὁ καπετάνιος ἀνωρθώθη καθ' ὅλον τὸ μῆκος του, (καὶ τοῦτο δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα) καὶ περιεστρέψε τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ πλήθους τοῦ ὑποκάτωθεν αὐτοῦ.

Παραξένο πρᾶγμα, στήν τιμὴ μου! ἐγγόγγυσε, κατακλίπτων βαρῶς ἐπὶ τῶν πιερνῶν του. Νὰ μὲ

πᾶρ' ὁ διάολος ἂν δὲν εἶσι πρᾶξεν! . . . Δὲν βρισκεται κανένας ἀπὸ κείνα τα διεφθαρμένα σκυλιὰ μὲσα στὸ πλήθος . . . Καὶ σὲ πῶ διάολο νὰ προστρέξω, πᾶρ' αὐτὰ τ' ἀγαπημέναι μου τέκνιά;

— Λιθῆναμοι ὀλίγον ἀέρα Κύριε Ὀρχάνη.

— Πάγει καλά, Δωροθέα, πάγει καλά, μὰ ἐγὼ αἰσθάνομαι ἄλλο ἕνα χέρι στήν τζέπη μου! ἀλλὰ μὰ ὅλους τοὺς διαβόλους τῆς κολάσεως αὐτὸς δὲν θὰ μοῦ φῆγῃ.

Καὶ τῷ ὄντι, ὁ καπετάνιος ἐπίασε τὴν χεῖρα δευτέρου κλέπτον, καὶ τὴν ἐσφυγεν εἰς τρόπον νὰ τὴν συντριφῇ πάρουστα ἠκούσθη μισούρισμα, ὅπισθεν αὐτοῦ ἐκφράζον ἐνταῦθ ὀδύνην καὶ εἰρωνίαν, καὶ σχεδὸν ταυοχρόνως δύο ὀδόντες ὄξειε καὶ κοπτεροὺς ὡς οἱ τοῦ ἀνθίου ἐνεπύγησαν εἰς τὴν σάρκα του.

— Σαλιαγκα, συχμερέ-γάτε! ἀνεβόησεν ὁ Παδδῆς, προσποθῶν διασπασμῶν κινήσεων νὰ γραφῇ μὰ τὴν κόλασι! θὰ σοῦ σριψῶ τὸ σβέρκω ἂν δὲ μ' ἀφήσῃς τὸ χέρι!

— Ντροπὴ σου καπετάνιε, ντροπὴ σου, εἶπεν ὁ Σαλιαγκα, μετὰ τὴν τελευταίαν ὀδοντιάν, δὲν ἐντρέπεσαι ν' ἀρῆς τὸ θέατρο χωρὶς μαντήλι; Σκύψε νὰ σοῦ πῶ κατι τι.

— Νὰ μὴ ζήσω, ἂν αὐτὸ τὸ κατηραμένο τὸ φίδι δὲ μ' ἐδάγκασεν ὡς τὸ αἶμα, εἶπε γογγύζων καὶ κύπτων ὁ καπετάνιος! τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς Σαλιαγκα.

— Ἔχω νὰ σοῦ πῶ καπετάνιε . . . Ἀλοῦ! ἡ κυρὰ Βουρνέττα εἶν' αὐτὴ . . . Δὲν τὴ συχαίνεσαι, κύριε Ὀρχάνη! ἔχω νὰ σοῦ πῶ κυριε Ὀρχάνη . . . εἰδοὶ γὰρ τὸ θεὸ, τί κόκκινη πῦθ ἡ κυρὰ Βουρνέττα, καπετάνιε!

— Πνίγμαι! εἶπε μηχανικῶς ἡ κάπηλος, τὴν ὁποίαν τὸ βῆμα τοῦ ὄχλου ἔβριψε πάλιν εἰς κατάστασιν ἡμιλειποθυμώσεως.

— Πνιγεται, καπετάνιε, ἐπανελάθει ὁ Σαλιαγκα, πρέπει νὰ δώσωμε γροθιοὺς στὴ βράχι ἐκειῶν πῦθ πνίγονται . . . αὐτὸ τὸ ξέρετε!

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Σαλιαγκα κατέβασε μιὰ καὶ καλῆ, ἐπὶ τῶν νώτων τῆς χονδρῆς ξενοδόχου.

— Οὐφ! κύριε Ὀρχάνη, οὐφ! . . . εἶπε βραγχωδῶς, πνιγμένη ἐν ταῦτῳ δι' ἑλλειψίν ἀέρος καὶ ὑπὸ τῆς ὄργης. Οἱ δὲ περιεστᾶμενοι ἐξεκαρδίζοντο ἀπὸ τὸν γέλωτα.

— Πῶς τὸ ξέρεις τοῦτο, κατεργᾶρη;

— Τὸ ξέρω καλά . . . ἔξερω καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα . . . Καὶ ὅσο γὰρ τὴν ἀποψινὴν διασκεδάσει μὴ σὲ μέλει! . . . ὅλη ἡ συντροφία τῶν καὶ πίνουσι στὰ καπηλιὰ τοῦ Βῶ-Στρητ καὶ τοῦ τῆς Δρούρη Λαίνης.

Ὁ Τουρνοβούλλης μινγγρίζε σα βῶδι μὲς στὸ *οἶτροπνευματοπωλεῖο* (Spirit-shop), πῦθ εἶναι κοντὰ στὸ φρουρό, καὶ πίνει σα σφογγᾶρι στήν ὑγείαν τοῦ Σῶνη πῦθ σκοτώθηκε! ἐκάμανε μεγάλο συμβούλιο, καὶ βάζω σοίχημα τῆς Μαργαρώ μου γὰρ τὴν κυρὰ Βουρνέττα, ὅτι θῆχουμε καθ' αὐτὸ χορῶ πα-
ληκαριστικο!

Ὁ Παδδῆς καὶ τὸ ἀντικείμενον τῶν φροντιδῶν του σχεδὸν ἀφίχθησαν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ θεάτρου.

— Πάγει καλά, λασποβῶλι μου, πάγει καλά χρυσὸ μου καὶ ἀγαπημένο μου παιδί, εἶπεν ὁ καπετάνιος διὰ τῶν ὀδόντων του. Ἔως ἔχεις δίκαιο, καὶ νὰ τυφλωθῶ ἂν ἡ κυρὰ Βουρνέττα δὲν ἤθελε κάμει καλλίτερα νὰ καθεται κοντὰ στὴν κάσσα της, παρὰ νὰ μὲ σκοτίζει ἐδῶ πέρα . . . τέλος πάντων εἶναι ἀδιάφορο ἂν ἐχῶ χερὰ θὰ χερῆψωμε.

— Καλὴν ἀντάμωσι, καπετάνιε, ἐπανελάθει ὁ Σαλιαγκα! δὲν σοῦ κρατῶ ἔχθρα, τοῦλάχιστο γὰρ τὸ μανδῆλι πῦθ ἐχάσατε δὲ μὲ κόψτει Κυρὰ Βουρνέττα, πολλὰ τὰ ἔτη σας!

— Καὶ πῦθ πηγαίνεις ἐτζι βιασικά; ἠρώτησεν ὁ Παδδῆς.

— Στὴν Πίπα καὶ στὴν Κοῦπα, κοπετάνιε ἂν μὲ χρειασθεῖτε ἐλάτε ἐκεῖ! θὰ ἐρῆτε τὴν Μαργαρώ τῆς γυναϊκά μου, τὴν Λοῦ τὴν ἀδελφῆ, τὸ Μιχαλιὸ καὶ ἄλλους.

— Πάγει καλά Σαλιαγκα, νὰ σὲ πᾶρ' ἡ ὄργη παιδί μου! ἐλα φίλη μου Δωροθέα, πᾶμε μὲσα ἂν ἀγαπᾶς.

Αὐτὸ ἐπεθύμει καὶ ἡ Δωροθέα, καὶ ἀφίνουσα διὰ μιαν στιγμὴν τὸν βραχίονα τοῦ καπετάνου ὑπερέβη τὸν οὐδὸν ἐνῶ δ' ἐμελλε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ὁ Παδδῆς, δύο χεῖρες ἐπεκάθισαν βωρέως ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ φωνὴ ἀγνωστος ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς του.

— Σὲ προσταζὼ νὰ μὴ γυρίσης νὰ μὲ δῆς, Κύριε τῆς νυκτός.

Ὁ Παδδῆς ἐσομάτησε καὶ δὲν ἐκινήθη! ἀλλ' ὁ ὄχλος ἐξηκολούθησεν εἰσερχόμενος, καὶ τὸν ἐχώρισεν ἀπὸ τὴν Κυρὰ Βουρνέτταν, ἡ ὁποία ἐγένετο ἀφαντος ἐν τῷ πλήθει.

— Γνωρίζεις τὴν λαίδην Β. τὴν ἐρωμέντην τοῦ δευκῆ τοῦ Γιόρκου; ἠρώτησεν ἡ φωνή.

— Ναί, μιλόρδε.

— Ἐὰν ἔλθῃ εἰς τὴν πρώτην πρᾶξιν εἰς τὸ θέατρον τῆς Α. Ὑψηλότητος, θὰ καταβῆς εἰς τὴν ἐσιαν, εὐθὺς ἄμα πέσῃ τὸ καταπέτασμα τοῦ θεάτρου. Πλησίον τῆς ἐσίας ἀνθρωπός τις θὰ σὲ πλησιάσῃ, καὶ θὰ σοὶ εἴπῃ τὸ σύνθημα! κάμει λοιπὸν ὅ,τι σοῦ πῆ.

— Μαλισα, μιλόρδε.

— Ἐὰν δὲν ἔλθῃ εἰς τὴν πρώτην πρᾶξιν, περίμενε τὴν εἰς τὴν δευτέραν! καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ καὶ εἰς τὴν δευτέραν, περίμενε ἀκόμη.

— Καλὰ μιλόρδε . . . Καὶ τί θὰ ἦναι ἡ δουλειὰ παρακαλῶ;

Αἱ χεῖρες ἀπεσύρθησαν ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς ὤμους τοῦ Παδδῆ.

— Δὲν μ' ἀπεκρίθη! ἐμουρμούρισε. Νὰ μὲ πᾶρ' ὁ διάολος, ἂν δὲν ἔδινε ἕνα δυὸ σιλλίνια γὰρ νὰ δῶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ κρυφοῦ διαβόλου, τὸν ὁποῖον σέβομαι, γιατί εἶναι χρέος μου . . . Πάντα μουσικά! Δὲν εἶμαι περιέργος, ἀλλ' ἂν δὲν ἤξευρα ὅτι οἱ *μιλόρδοι τῆς νυκτός* εἶναι δυνατώτεροι ἀφ' ὅτι χρειάζεται γὰρ νὰ μὲ κρεμάσουν, ἤθελα εὔρει μέσον νὰ βλέπω καθαρὰ εἰς ὅλα τὰ τρέχοντα.

— Παδδῆ, Κύριε Ὀρχάνη! ἐφώναξε φωνὴ τις γοερὰ ὑπὸ τὸ ἐνδότερον περιστύλιον τοῦ θεάτρου.

— Καλὸ, Δωροθέα, χρυσὴ μου κοπέλλα. χονδρὴ βαρέλλα τῆς ζινέβρας! ἀπεκρίθη ὁ καπετάνιος. — Τί νὰ κάμω, νὰ πᾶρ' ὁ διάολος, ἔχω καὶ ταῖς δουλειαῖς μου.

Καὶ ὁ κολοκάγαθος Παδδῆς εἰσῆλθε, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ στραφῇ ὅπως ἴδῃ τὸν ἰδιοκτῆτην τῆς μυστηριώδους ἐκείνης φωνῆς, ἦτις τὸν ὠμίλησεν εἰς τὸ οὖς.

ΙΕ. ΕΝ Τῷ ΘΕΑΤΡῳ.

Ὁ Βρίαν δὲ Λάνσεστερ ἦτο τριάκοντα πέντε ἐτῶν περίπου ἰσχνὸς μὲν ἀλλὰ βρωμολέος καὶ ἀνασθημάτων ὑπερβαίνοντος τὸ μεσαῖον, λιγνὸς περὶ τὴν ὄσφυν καὶ πλατυνόμενος πρὸς τοὺς ὤμους. Οἱ κανονικώτατοι καὶ θαυμασίου πύπου χαρακτήρες του, ὧν τὰ ἄκρα ἐφείνοντο ὡσεὶ γεγλυμμένα διὰ τῆς γλυφίδες, εἶχον τὴν σιδηρᾶν καὶ αὐστηρὰν ἐκείνην ἑκφρασιν τῶν γνησίων Ἀγγλων, ἀλλ' εἰς τὸ κυανοπράσινον χρῶμα τοῦ ὄμματός του, τοῦ ὑπὸ μελάνων γραμμῶν φλεβογραφουμένου, ἐνυπῆρχε θρασυτήτος ἀπεριόριστος, καταντῶσα σχεδὸν εἰς προπέτειαν, καὶ ψυχρὰ τῆς χλεύης, ὅπως ἀντίθετος εἰς τὴν συνθήκη ἐκφρασιν τοῦ Βρετανικοῦ βλέμματος. Τὸ ὑψηλὸν, τὸ εὐρὺ καὶ ἀσπίλον καὶ εὐγενῶς ἐσχηματισμένον μέτωπόν του ἐνίσχυε τὴν ἑκφρασιν τοῦ προσώπου του, τὴν ὁποίαν ἐμετρίαζεν ἡ ξανθὴ καὶ ὠραία κόμη του, ἀπαλῆ, εὐστρυχωτὴ, καὶ τῆς ὁποίας θέβαια οὐδέποτε ἤψατο ὁ ἀγενῆς σίδηρος τοῦ κουρέως.

Ἀλλ' ὁ Βρίαν ἦτο ἄνθρωπος χαρακτήρος πρωτοτύπου ἦτο *ἐξαιλλος* (eccentric man).

Ὁ Θεὸς γινώσκει ὅτι ἤθελον μᾶς χρειασθῆ σελίδες ὀλόκληροι, ἰδιαιτέραι, ἐμβριθεῖς καὶ εὐγλωττοί, ἵνα ἐξηγήσωμεν, ἔσω καὶ συντόμως, τὸ πλήθος τῶν ἰδεῶν οἵτινες κρύπτονται ὑπὸ τὴν οὐχὶ λίαν εὐφρων λέξιν ἐξαιλλος (Ἀγγλ. ἐξέντριμαν) τὸν χαρακτήρα τοῦ εὐγενεστάτου Βρίαντος Λάνσεστερ, εἰς τοὺς βουλομένους τῶν ἀναγνωσῶν ἡμῶν ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτὸν, θέλει ἐξηγήσει κάλλιον ἢ λέξις καὶ τὸ πρᾶγμα, ἢ πραγματεία ὁποιοῦδήποτε εἶδους.

Ὁ Λαντούργος Λούκης ὁ Βρίαν καὶ οἱ ἀδώνιδες εἰσῆλθον ταυτοχρόνως. Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἡ ἄμαξα τῆς λαίδης Ἐφρελίας ἐστάθη πρὸ τοῦ περιστελίου. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἶχεν ὁμιλήσει ὅπισθεν εἰς τὸν Παδδῆν, καὶ ὅστις ἐφαίνετο παραφυλάττων τὴν ἀφίξιν τινός, κεκρυμμένος ὀπισθεν τῆς προεχούσης γωνίας οἰκίας τινός, ἐγραψεν μετὰ σπουδῆς λέξεις τινὰς μὲ μολυβδοκόνδυλον, ἐπὶ τινος τῶν σελίδων τῆς δελτου αὐτοῦ, ἔδωκε τὸ γραμματίον εἰς ἕνα τῶν τυχοδιωκτῶν, οἵτινες περιεφέροντο ἐπὶ τῆς πλατείας συνοδεύων αὐτὸ μὲ δυὸ σιλλίνιον, καὶ τῷ ἔδειξε τὸν Ρίο-Σάντον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ ὄχηματος.

Ἡ πριγκηπέσσα τῆς Λογγεβίλλης καὶ ἡ θεῖα αὐτῆς ἡ γῆρα Λουκέσσα τῆς Γέβρης εἶχον φθάσει πρότινων λεπτῶν.

Ἡ πρώτη πράξις ἦτο ἐγγὺς τοῦ νὰ τελειώσῃ, καὶ ἡ αἴθουσα τῆς Κοθῆν Γάδην περὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην λαμπρότατον θέαμα· ἅπαντα τὰ θεωρεῖα, τὰ συνήθη, ἔρημα ἢ ἀθλιωῶς πληρούμενα, ἔλαμπον ὑπὸ πολυτελῶν ἐνδυμασιῶν, καὶ ὑπῆρχεν ἐκλεκτὸν πλήθος καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς διαδρόμους (galleries)

Νομίζομεν ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖον νὰ δώσωμεν ἐνταῦθα λεπτομερείας τινὰς περὶ τῆς θέσεως τῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θεάτρου προσώπων μας. Εἰς τὸ πρῶτον θεωρεῖον, τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀριστερόθεν, οὐδεὶς ὑπῆρχε· τὸ θεωρεῖον τοῦτο περιέμενε τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα τὸν μιλῶντα Δουκὰ τοῦ Ὑόρκου, οὗ ἦτο κτήμα· τὸ πρωτεύον θεωρεῖον κατείχετο ὑπὸ τῆς Αλαίδης Καμβέλλης καὶ τῆς ἀνεψιάς της, ἡ μετὰ ταύτην ὑπὸ τῆς πριγκηπέσσης τῆς Λογκεβίλλης καὶ τῆς θείας της· εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ θεάτρου ἐφάνιστο, εἰς τὸ πρῶτον θεωρεῖον, ἡ Αλαίδη Ἐφείλια καὶ ὁ Ρίο-Σάντος· εἰς τὸ δεύτερον ὑπερμεγέθους παραπέτασμα ἐκρίπτε τὸς ἐν αὐτῷ καθημένους, καὶ τὸ τρίτον κατείχετο ὑπὸ κυριῶν.

Εἰς τὰ κατέναντι τῆς σκηνῆς θεωρεῖα ἠδυνάμεθα ἂν ἀναγνωρίσωμεν ὀλίγιστα πρόσωπα· δυνάμεθα ὁμοίως νὰ εἰπωμεν εὐθὺς εἰς τὸν ἀναγνώστην ὅτι ὁ ὠχρὸς, ἴσχυθροὺς καὶ βεβαρυμένους κύριος, ὅστις φάνεται θεωρῶν λίαν προσεκτικῶς τὴν ὄροφην τοῦ θεωρείου του καὶ μὴ προσέχων ποσῶς εἰς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ὁ λόρδος κόμης Ἀσπροπυργίτης, πρωτότοκος ἀδελφὸς τοῦ Βρίωντος Λάνσεστερ καὶ προστάτης τοῦ κλοκαγᾶθου Κυρίου Μαρσεῶνος τοῦ ἐπιστάτου, τοῦ ἔχοντος δυσοληψίαν μετὰ τοῦ Βωβ-Λαντέρνα.

Ἐπὶ τῆς σειρᾶς τοῦ ἰσοπέδου, ὑπὸ τὸ θεωρεῖον τοῦ Δουκὸς τοῦ Ὑόρκου ὑπῆρχε μεγάλη τις λάρναξ σχηματιζομένη ὑπὸ δύο θεωρείων τῶν ὁποίων εἶχον ἀφαιρέσει τὸ διάφραγμα· ἐν τῷ θεωρεῖῳ τούτῳ περιεστρέφετο ὁ ὑποκόμης Λαντούρης Λούκης, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀδωνίδων τοῦ Λονδίνου.

Τέλος εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους διαδρόμους ὁ ἀγαθὸς τὴν ψυχὴν καπετὰν Πάδδης Ὁχράνης, ὄρθιος καὶ δύσκαμπτος, ἀνυψῶν τὴν κεφαλὴν τοῦλάχιστον δὺς πόδας καὶ ἡμισὺν ὑπερᾶνω τῆς μυροδόλου κόμης τῆς ἐρυθρᾶς Κυρὰ Βουνέττας, τῆς ὁποίας ἡ λυθεῖσα ἐσθῆς, χάρις εἰς τὸν Σκλιπαγκάκη, ὅστις εἶχε κλέψει τὴν πόρπην (agrafe) της, περιεῖχεν ἐλευθερὰν ἀνάπτυξιν εἰς τὴν ἐκπληκτικὴν πολυταρκίαν της.

Ὁ Πάδδης, εἰ καὶ ἀποκρινόμενος αἰεὶ ὅπως ἀρμόζει εἰς Ἴρλανδὸν φιλάρεσκον καὶ χαρίεντα, εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς κυρᾶ Βουνέττας, δὲν ἀπέστρεφεν οὐδὲ στιγμήν τὸ βλέμμα του ἀπὸ τοῦ θεωρείου τοῦ Δουκὸς τοῦ Ὑόρκου.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ καταπέτασμα κατέπιπτεν, ἡ θύρα τοῦ θεωρείου ἠνεφίχθη μετὰ κρότου, καὶ ἡ λαίδη Β^{***} εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, κεκαλυμμένη ὑπὸ ἀδαμάντων, ὑπὸ τὸ διασαυρούμενον πῦρ ἐκατὸν εὐγενικῶν διόπτρων (binocle), διευθυνομένην κατὰ τῆς Α. ὑψηλότητος.

Ὁ Πάδδης ἐξέπεμψε βεβύτατον σεναγμόν.

— Φίλη μου, φιλιτάτη μου κυρία Βουνέττ, εἶπε,

τί διάολο! δὲν ἔτρογγες εἶνα ἴσχυροτάτη με εὐχαρίστησιν;

— Μήπως ἔχεις κανένα, Κύριε Ὁχράνη;

— Νὰ με χάψῃ ὁ Στανᾶς, κυρὰ μου, ἂν δὲν πᾶ νὰ σὰς φέρω. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ Πάδδης ἀνεχώρησε ταχέως, ἀφίπων τὴν συντροφίαν τοῦ ἔκθιμνον διὰ τὴν σπανίαν ταύτην προθυμίαν του.

— Γί κληῖς ψυχῆς κτῆρας πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος Πάδδης Ὁχράνης! εἶπε κατ' ἐπιτομὴν ἡ κυρὰ Βουνέττα· ἀλλὰ κἀκεῖ νὰ μ' ἐφερνε εἶνα ποτὴρὶ ῥόμη. Ὁ Πάδδης ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ζητήσῃ πορτογάλια κατέβη εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς ἐξίας, καὶ πρὶν ἢ κάμῃ δὺς τρεῖς βήματα, ἀθροιστὸς τις, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώριζεν, ἐστάθη ἐνώπιόν του καὶ τὸν κατεμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματός.

— Ὁ καπιτὰν Πάδδης... ἐψηθύρισεν ὁ ξένος ἀφ' οὗ τὸν ἐξέτασε· εἶτα δὲ ἀπτόμενος ἔλαφρά διὰ τοῦ δακτύλου τῷ στήθους τοῦ Πάδδης.

— Κύριος τῆς κυρᾶς! εἶπε· ὁ δὲ Πάδδης ὑπέκλινεν εὐσεβᾶστως. Τότε ἄγων αὐτὸν κατ' ἰδίαν εἰς τι φάτνωμα, ὡμ λητε μ.τ' αὐτοῦ περιπαύεκα λεππία.

— Εὐρίσκονται ἄνθρωποι τῆς οἰκογένειας σ' ὄλα τὰ καπηλειὰ ἐδῶ γύρω, εἶπεν ὁ καπετάνιος, μετ' ὀλίγοι σὰς βρίζω εἶνα.

— Μὰ νὰ ἦναι ξυπνητὸς!...

— Σὴν τὸ χέλι, μὴ σὰς μέλει, Μιλῶρδε. Ὁ ἄγνωστος ἔθεσε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ ἀνεχώρησε.

Ὁ Πάδδης ἐστέναζε πάλιν βαρέως. Νὰ πᾶρ' ὁ διάολος ἂν ἡ κυρὰ Βουνέττα δὲν ἤθελε νᾶναι καλλιτέρα στὸ καπηλειότης παρὰ ἐδῶ, εἶπε γογγύζων, μὰ ποῖόν νὰ προτιμήσω, τὸν λασιόψουχτον τὸ Βωβ, τὸν ἀγαπητὸ μου φίλο, ἢ τὸν κανακάρη μου τὸ Σκλιπαγκάκη, τὸ συκαμερὸ τὸ σκολῆκι!... Ποῖόν ἀπ' τοὺς δυὸ νὰ πᾶρω;

ΙΣΤ'. ΤΟ ΜΕΤΑΞΕΥ ΔΥΟ ΠΡΑΞΕΩΝ.

Καταπεσόντος τοῦ καταπετάτματος, ἐπῆλθε κίνησις γενικὴ εἰς τὴν αἰθουσαν, καὶ πανταχῶθεν ἠκούετο ψιθυρισμός· οἱ δὲ διαδρόμοι ἤρχισαν ποικίλην καὶ θορυβώδη συνομιλίαν, καὶ τὰ θεωρεῖα συνεπεσεκρίπτοντο.

Τὸ θορυβωδέστατον θεωρεῖον ἦτο ἀσυγκρίτως τῷ λόγῳ ἡ μεγάλη λάρναξ, ἡ περῆχουσα τὸν Λαντούρη Λούκη καὶ τοὺς ἀδωνίδας.

Ἐκ τοῦ θεωρείου τούτου ἐξήρχοντο ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἐπιφωνήματα, ἐπιτηδεύμενα τὸ πρωτότυπον καὶ τὴν ἀγγίνοιαν, ἐπιγράμματα πικρὰ, καὶ ἀλλόκοτα στοιχήματα.

Ὁ Ρίο-Σάντος, ὅστις εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς Αλαίδης Καμβέλλης, ὅπου τὸν ἐπερίμενον ἡ θέσις του ἐπανῆλθε κάμνων τὰς ἐπισκέψεις του, εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς κομῆσεως ἐσηρίχθη εἰ τὸ ἐπινώτιον τῆς ἔδρας του καὶ περιέστρεψε τὸ δίοπτρόν του διὰ τῆς αἰθούσης μετ' ἀδιαφορίας.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἀπατώμαι! εἶπεν αἴφνης, με ὕψος περιχρῶς θαυμασμοῦ· ἰδοὺ ἡ πριγκηπέσσα Λογκεβίλλης.

— Ποῦ! ποῦ εἶναι; ἠρώτησεν ἡ κόμηςσα.

— Ἐκεῖ πέραν, πλησίον τῆς Μίς... πλησίον τῆς Αλαίδης Καμβέλλης...

Μοὶ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ πάγω νὰ τῇ προσφέρω τὰ σεβάσματά μου; Τὴν ἐγνώρισκα πολὺ καλὰ εἰς Παρισίους.

— Πόσον εἶναι ὠραία! εἶπεν ἀκουσίως ἡ Ὁρέλεια.

— Ἐφημιζέτο ὡς ἡ ὠρασιότατη τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ μέρος τοῦ κόσμου ὅπου εὐρίσκονται αἱ ὠρασιόταται γυναῖκες.

Ἡ κόμηςσα τὸν ἠκολούθησε μίαν στιγμὴν διὰ τοῦ βλέμματός της, τὸ ὁποῖον πάλιν ἐστράφη ἐπὶ τῆς Σωσάννης ἣτις ἦτο ὄντως ἐκπληκτικῆς καλλονῆς. Τὸ ὠραῖον ἀγαλμα ἦδ' ἔζη καὶ μάλλον ἢ ὅποιοςδήποτε ἄλλος. Ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ μετώπου της ἐκάλυπτο ὡς νὰ στέφανος ἀκτίων χάρος προερχομένη ἐξ ἐνδομύχου ἀγαλλιόσεως, καὶ τὸ βλέμμα της ἐπινηροδόλε ὑπὸ τὸ ἐσραμμένον τόξον τῶν ὀφρύων της.

Ἡ Σωσάννα ἐπερίμενε δὲν εἶχεν ἀκόμη ἰδεῖ τὸν Βρίαντα, ὅστις ἠκροᾶτο βέμβος καὶ ψυχρὸς ὑπερᾶνω αὐτῆς τοὺς ἀθλίους ἀσεΐσμους τοῦ Λαντούρη Λούκη, καὶ τὰ παράδοξα στοιχήματα τῶν συνεταίρων του· ἀλλ' ἤξευραν ὅτι ἐμελλε νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Καὶ πῶς; Ἡ Σωσάννα δὲν ἠρώτα ποσῶς ἐαυτὴν περὶ τούτου· ἠδύνατο κατὰ καιροὺς νὰ πιστεύῃ ὡς νῆπιον τοῦτο προήρχετο μέρος μὲν ἐκ φύσεως, μέρος δὲ ἐκ τῆς παραδόξου σχολῆς, εἰς ἣν ἡ τύχη εἶχε ῥίψει αὐτὴν εἰς τὴν νηπιότητά της.

Τὴν ἰσχυρὰν τῆς Σωσάννης θέλομεν μάθει μετὰ ταῦτα· ἡ κόμηςσα δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπᾶσθαι ἀπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα.

— Θεέ μου! τί ὠραία εἶναι!... ἐψηθύρισε πάλιν.

Ἡ τάλαινα Ὁρέλεια τὴν ἐνόμισεν ἀντίπαλόν της, ὡς πᾶσαν ὠραίαν γυναῖκα.

— Τὴν ἐγνώρισε, λοιπὸν, εἶπε κατὰ νοῦν. — Καὶ πρὸς τί τόση βία διὰ νὰ τὴν ἴδῃ!...

Τὸ θεωρεῖον τῆς πριγκηπέσσης Λογκεβίλλης ἠνεφίχθη, καὶ ὁ Ρίο-Σάντος εἰσῆλθε.

Ἡ Σωσάννα ἔβριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀδιάφορον διότι αὐτὸν δὲν ἐπερίμενε εἰς δὲ τὸ βλέμμα τοῦτο ὁ Ρίο-Σάντος ἀπῆλθε διὰ βλέμματός ὁξείως, ψυχρῶ καὶ ἐταστικοῦ.

Ἡ ὠραία κόρη καίτοι συνηθισμένη εἰς τὸ νὰ μὴ ἐκπληττῆται διὰ τίποτε, ἔμεινεν ἀπαθὲς πρὸς τὸ βλέμμα τοῦτο τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἀλλόκοτον, τὸ ὁποῖον κατεμέτρησε τὴν δαιμόνιαν της, καὶ ἔκαμνεν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἀνάυσιν τῆς ψυχῆς της ἠσθάνθη βάρος εἰς τὰς βλεφάριδας της, καὶ κατέπεσαν τὰ βλέφαρά της ὑπὸ ταραχῆς ἀνικητοῦ ἠσθάνθη

εἶδος φόβου καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν ἰδεῖ ποτὲ, καὶ τοῦ ὁποῖου δὲν ἐγνώριζε τὸ ὄνομα.

Ἐν τσοῦτῳ ἡ γράϊα Γαλλίς περιεκινεῖτο δεξιουμένη αὐτὸν διὰ πολλῶν ἐκφράσεων· ὁ Ρίο-Σάντος τὴν ἐχαίρετῆσεν εἰς τρόπον ἀμφίβολον, καὶ ὅλως ἀντιθετὸν πρὸς τὴν συνήθη ἀξιομίμητον ἐκφράσιν τοῦ σεβασμοῦ τοῦ τρόπου του· εἶτα δὲ πλησιάζων πρὸς τὴν Σωσάνναν, ἣτις ἀνύψωσε μετὰ δειλίας τὸ βλέμμα της, ἐφίλησε τὴν χεῖρά της.

— Πριγκηπέσσα, τῇ εἶπε, μοὶ δίδει τὴν ἄδειαν ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης νὰ τῇ προσφέρω τὰ ταπεινὰ σεβάσματά μου;

— Ὁ Μαρκεῖσιος Ρίο-Σάντος, φιλιτάτη μου, ἐπρόσθεσεν ἡ δουκίσεσσα τῆς Γέβρης, ὡς παρουσιάζουσα αὐτόν.

Ἡ Σωσάννα ὑπέκλινε καὶ εἶπε χαμηλῆ τῇ φωνῇ.

— Μοὶ εἶπον πολλὰ, κύριε... ἔνθυμοῦμαι τινὰ, θέλω μάθει τὰ λοιπά.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ Κυρία, εἶπεν ὁ Ρίο-Σάντος μειδιῶν. Ἢλθον νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν Παρισίων. Τί εἰδήσεις μᾶς φέρετε ἐκ τῆς Γαλλίας παρκακῶ;

— Ὁ μαρκεῖσιος δὲν ἐξέφρασε τίποτε, ἀγγελέ μου! ἔφθην εἰπούσα εἰς τὸ οὖς τῆς Σωσάννης ἡ δουκίσεσσα.

— Ἐνόμιζον ὅτι εἶναι ὁ αὐθέντης, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου τὰς διαταγὰς θέλω διατελεῖ.

Ἡ δουκίσεσσα ἀπένευσε σφοδρῶς, καὶ ἡ Σωσάννα κατεβίβασε πάλιν τὸ βλέμμα, ἀλλ' ὅχι τόσον ταχέως ὡς νὰ μὴ δυνηθῆ νὰ ἴδῃ τις ἐκφράσιν ἀμφιβολίας.

— Ὁ Ρίο-Σάντος τὴν θεώρησε πάλιν σιγμᾶς τινὰς, καὶ τέλος λαβὼν τὴν γράϊαν κατ' ἰδίαν τῇ εἶπε.— Νὰ εὐρητε κάμμιαν πρόσφρασιν τοῦ ν' ἀναχωρήσῃτε εὐθύς· θέλω, ὅταν ἐπανέλθω, ἡ κυρὴ αὐτὴ νὰ ἦναι μόνη. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐχαίρετῆσεν τὴν Σωσάνναν καὶ ἐξῆλθε.

Ἡ χήρα δουκίσεσσα τῆς Γέβρης πιθανόν ὅτι ἠσθάνθη ἐαυτὴν προσβεβλημένην διὰ τὴν ἀπότομον ταύτην ἀποπομπήν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν τὸ εἰδίζει.

— Φιλιτάτον τέκνον, εἶπεν, ἐπεθύμου νὰ μένω πλησίον σου, διὰ νὰ σὲ ὁδηγῶ καὶ νὰ σὲ ἐνηθύνω, ἀλλ' αἰσθάνομαι σφοδρὰν ἀδιαθεσίαν, καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ἡλικίαν μου χρειάζεται προφύλαξις· θὰ σὲ ἀφήσω μόνην, Σωσάννα, ἀλλ' ἔνθυμοῦ τὰς συμβουλάς μου... ὑπάκουε τυφλῶς εἰς πάντα ἄνθρωπον, ἔσω καὶ τὸν ἐσχάτον ἄνθρωπον τοῦ ὄχλου, ἀρκεῖ μόνον νὰ σοὶ εἴπῃ τὰς λέξεις τὰς ὁποῖς σοὶ εἶπον... Μὴ λησμονήσῃς ὅτι ἔρχεσθαι ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, καὶ ὅτι εἶσαι ἡ χήρα τοῦ Πριγκηπέως Φιλίππου τῆς Λογκεβίλλης, τοῦ δυσυχροῦ ἀνεψιοῦ μου...

— Κυρία, εἶπεν Σωσάννα, δὲν θὰ ἴδω τὸν Βρίαντα Λάνσεστερ;

Ἡ γράϊα ἐμειδίασε.

— Ὑπομονή, ὠρασιότατη μου, ὑπομονή! ἀπεκρίθη, θὰ τὸν ἴδῃς μετ' ὀλίγον, καὶ θὰ τὸν βλέπῃς πα-

λόν χρόνον . . . ὑγίαινε κόρη μου . . . ἔχε θῆρῶς . . . σοι εὐχομαι εὐδαιμονίαν μετὰ τοῦ Βρίαντος Λάνσπετερ!

Ἡ κυρία Δουκέσσα χῆρα περτυλίχθη εἰς τὸν ἀπαλὸν μανδύαντης, καὶ ἀπῆκε τὴν Σωσάνναν μόνην.

Ὁ 'Ρίο Σάντος ἐπιστέψας ἐκάθισε πλησίον τῆς Λαίδης ὠφελείας· ἠνέωξε τὸ στόμα διὰ νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ πρᾶγμα λίαν παράδοξον, διότι ὁ 'Ρίο-Σάντος δὲν ἐδειλία τόσον εἰκόλως, ἐδίστασε, καὶ ἐφαίνετο ζητῶν νὰ εὐρῆ λόγους· ἔμελλε νὰ πράξῃ τὸ λημμα, ἴσως ἄνευ προηγουμένου παραδείγματος μεταξὺ τῆς ἀριστοκρατίας, ἥτις εἶναι δούλη τῆς συνθησίας, καὶ αἰεὶ δεσμευμένη ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ἐθιμοταξίας· ὅσον δῆποτε σφοδρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ ἔρωσ τῆς κομήσεως πρὸς τὸν 'Ρίο-Σάντων, οἱ πρῶτοι λόγοι του ἔμελλον νὰ διεγείρουν ἐν αὐτῇ ἅπασαν τὴν ὑπερφηάνειαν τῆς Ἀγγλίδος καὶ τῆς Λαίδης.

Καὶ τοῦτο ἤθελεν εἶναι κινδυνωδέστατον, διότι πολ- λάκις εἰς τὰς κυρίας μας τὰ αἰσθήματα ταῦτα εἶναι σφοδρότερα καὶ τοῦ ἔρωτος.

Οὗτω λοιπὸν ὁ Μαρκέσιος βλέπων τὸ ἔδαφος τρέ- μων ὑπὸ τοὺς πόδας του, ἐδίσταζε καὶ ἐσιώπα.

Αἱ κυρίαὶ ὅμως, ὅταν ἐρῶσι μαντεύουσιν· ἡ κόμη- σα ἔδραμεν εἰς βοηθειάν του.

— Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ ζητήσητε καμίαν χάριν μιλόρδε; ἠρώτησεν αὐτή.

— Ναί, μιλαίδη, ἀπεκρίθη ὁ 'Ρίο-Σάντος, τοῦ ὁποίου ἡ συστολή ἠλαττώθη ὀλίγον διὰ τῆς ἐρωτή- σεως ταύτης, — ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μίαν χάριν . . . μίαν εὐεργεσίαν, ἀσήμαντον μὲν καθ' ἑαυτὴν θεω- ρουμένην, ἀλλ' ἕνεκα τῶν Ἀγγλικῶν ἐθίμων σας . . .

— Δὲν ἤξεύρετε, μιλόρδε, ὅτι δὲν ἤθελον σᾶς τὸ ἀρνηθῆ;

— Ὁ 'Ρίο-Σάντος ἠλπίζε νὰ λάβῃ τοιαύτην ἀπάν- τησιν, καὶ ὅμως τῷ ἔκαμε λυπηρὰν ἐντύπωσιν.

— Βέβαια κυρία, εἶπε, πιστεύω εἰς τὴν ἀπεριό- ριστον καλοσύνην σας, καὶ ἤθελα σᾶς ζητήσῃ ἀπό- θως εὐσιώδη τινὰ χάριν, ἀλλ' οὐτιδανὰ τινὰ πράγ- ματα τὰ ὅποια . . . βλέπετε νομίζω, ὅτι ἤργησα ἤδη παρὰ τὸ πρόπον, νὰ σᾶς εἶπω τὸ περὶ τίνος πρόκειται. Ἡ κυρία πριγκηπέσσα Λογγεβίλλης, τῆς θελκτικῆς φιλοξενίας τῆς ὑποίας πολλάκις ἀπήλαυσα εὐρισκό- μενος ἐν Παρισίοις, εὐρίσκειται ἐνταῦθα μόνη μετὰ τῆς θείας της, τῆς δουκέσσης τῆς Γέβρης, τῆς ὑποί- ας ἡ πάσχουσα ὑγεία, μηδενίζει τὴν ἀγαθὴν προαί- ρεσίν της . . . ἰδοὺ! τὴν βλέπετε ἤδη μόνην εἰς τὸ θεωρεῖον της, καὶ ἡδύναμην νὰ στοιχηματίσω ὅτι ἡ δουκέσσα ἀνεχώρησεν ἤδη . . . θὰ ἤμην λοιπὸν εὐ- τυχῆς κυρία μου, ἐὰν κατεδέχεσθε νὰ μὲ βοηθήσητε εἰς τὸ νὰ ἐκπληρώσω τὸ πρὸς αὐτὴν χρέος τῆς εὐ- γενείας . . . ἤθελα νὰ λάβω τὴν τιμὴν τοῦ νὰ σᾶς παρουσιάσω αὐτήν.

— Ἐδῶ; μιλόρδε, διέκοψεν ἡ ὠφέλεια.

— Ἐὰν μοὶ δώσητε τὴν ἀδειαν, μιλαίδη.

— Ὅχι, μιλόρδε . . . τοῦτο δὲν γίνεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Λοιπὸν μοὶ τὸ ἀρνεῖσθε! εἶπεν ὁ 'Ρίο Σάντος, μετὰ μομφῆς.

Ἡ κόμησσα ἠγέρθη.

— Μιλόρδε, εἶπεν, εὐαρεστηθήτε νὰ μὲ συνοδεύ- σθε· ἵνα ἐκπληρώσητε δεόντως τὸ χρέος σας πρὸς τὴν ξένην, πρέπει αἱ πρῶται παραχωρήσεις νὰ γεί- νωσιν ἐκ μέρους ἡμῶν· μὲ παρουσιάξτε λοιπὸν εἰς τὴν πριγκηπέσσαν Λογγεβίλλης, καὶ ἐγὼ λαμβάνω τὴν τιμὴν τοῦ νὰ τῇ προσφέρω τὸ θεωρεῖον μου.

Ὁ 'Ρίο-Σάντος ἐφίλησε τὴν χεῖρα τῆς κομήσεως μετ' εὐλικρινοῦς εὐγνωμοσύνης, καὶ ἡ κόμησσα εὐρεν ἱκανὴν ἀνταμειβῆν εἰς τὸ ἐρωτικὸν καὶ θεραπευτικὸν βλέμα του.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ κόμησσα καὶ ὁ 'Ρίο Σάντος ἦσαν εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς Σωσάννης· αὐτὴ δὲ ἠγέρθη, καὶ πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ μαρκεσίου, ὅστις ἄρτι εὐρεν αὐτὴν δειλὴν καὶ ἀμχανοῦσαν, ἐξεπλή- ρωσε τὰ τῆς τιμῆς (elle fit les honneurs) μετὰ χάριτος ἀπλοϊκῆς μὲν ἀλλ' ἐντελοῦς· ἀπεκρίθη εἰς τὰς φιλοφρονήσεις τῆς κομήσεως ὅπως δεῖ, καὶ εἰς τρόπον δυνάμενον νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀρχαίαν φήμην τῆς Γαλλικῆς ἀριστακρατίας, ἥτις, δικαίως ἢ ἀδί- κως, νομίζεται ἡ εὐγενεστάτη τοῦ κόσμου.

Ἐὰν ὁ 'Ρίο-Σάντος εἶχεν ἴδιον συμφέρον τοῦ ν' ἀνοίξῃ τὰς κλειστάς θύρας τῆς ὑψηλῆς Βρετανικῆς, κοινωσίας εἰς τὴν Σωσάνναν, πρέπει νὰ ἐπεκρότησεν εἰς τὸ ἑαυτοῦ κατόρθωμα· διότι ἐπέτυχε παρὰ προσ- δοκίαν . . . Δύο κυρίαὶ κόμησσαι καὶ πριγκηπέσσαι, νὰ παρουσιασθῶσιν ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην ὑπὸ ἐνὸς ἀνθρώπου, ἐν Λονδίῳ! τὸ ἔργον τοῦτο ἦτο Ἡρά- κλειον ἄθλον, ἦτο θαῦμα! τοῦ λοιποῦ ἡ Σωσάννα, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀπαγορευθέντος Ἰουδαίου, συνοδευο- μένη ὑπὸ τῆς Λαίδης ὠφελείας, ἡδύνατο νὰ εἰσέρ- χεται εἰς τὰ μέγαρα τῆς ὑψηλοτάτης ἀριστοκρατί- ας, ὅθεν ἐκατομμυριοῦχοι ἰδιῶται ἀποδιώκονται εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον.

Ὁδηγήσας αὐτὰς εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς κομή- σης ὁ 'Ρίο-Σάντος ἐξῆλθε.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς χρέος.

Τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον εὐρέθη μεταξὺ τῶν ἐγγράφων τοῦ προπάπου ἐνὸς τῶν φίλων μας, καὶ καταχω- ροῦμεν αὐτὸ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀλλοιώσεως.

1778:

Ὁ σαμουὴλ ὁ πατριάρχης τότε ἐγεύετο εἰς τὴν τρά- πεζαν ὁμοῦ μετὰ τὸν ἅγιον δέρκων καὶ μετὰ τὴν αὐτα- δέλφην του. καὶ ἐπάνω εἰς τὴν τράπεζαν ἦλθεν ὁμι- λία, ὡς τί χρέος ἔχουν τὰ τέκνα πρὸς τοὺς γονεῖς, καὶ ἠρώτησεν ὁ δέρκων τὴν αὐταδέλφην τοῦ σαμου- ἦλ, ἐπειδὴ ἦτον σπουδαία, πότε ἄρ' γε ἠμποροῦν τὰ τέκνα νὰ πληρώσουν τὸ χρέος των εἰς τοὺς γονεῖς των; καὶ αὐτὴ ἀφοῦ ἐσυλλογίσθη ὀλίγον, τὸν ἀπε- κρίθη· τότε πληρόνουν τὸ χρέος των τὰ τέκνα εἰς τοὺς γονεῖς των, ὅταν ἠμπορέσουν νὰ γεννήσουν τὰ τέκνα τοὺς γονεῖς.